

SETKÁVÁNÍ

List sborů Českobratrské církve evangelické
v Brně I a Brně II

Obsah

- 2 **BIBLICKÉ ZAMYŠLENÍ: Jak být šťastný**
Martin Horák
- 5 **OKÉNKO DO STARŠOVSTVA**
Kuba Marek a Mariana Boudová
- 10 **BYLO**
Noc kostelů v Rychmanově
Blažena Syptáková
- 11 **Každý den máme ještě čas, nechat zvítězit dobro v nás**
Eva Vojtíšková
- 14 **Práce v lese**
Štěpán Fučík
- 14 **S Abrahamem v Pusté Rybné**
Prokop Židek
- 15 **Co by byly prázdniny bez Blažkova?**
Daniela Ryšavá
- 18 **Nultý ročník Malého Prateru**
Benjamín Skála
- 19 **Poprvé na Blažkově**
Bohdana Goliášová
- 22 **VZDĚLÁVÁNÍ V CÍRKVI: Jak se nebát nedělky ani cizích dětí**
Iva Květonová

- 26 **OKÉNKO K DĚTEM:** Jindřiška Wurmová
Iva Tůmová a Ondřej Macek
- 30 **VZPOMÍNKY:** Milčino prodloužení a vzpomínání
Lenka Dobrovolná
- 35 **Jak jsem si vzala studijní volno**
Iva Květonová
- 37 **ŽIJÍ MEZI NÁMI:** Z televize na veterinu
(O výtvarnici Vlastě Mejnkové)
Ondřej Macek
- 38 **SETKÁNÍ:** Když máte ultimátního tatů
Lenka Dobrovolná
- 47 **ČTENÍ NA POKRAČOVÁNÍ:** Kabutr
Kuba Marek
- 51 **KALENDÁŘ**

Jak být šťastný

Píseň 317 Bůh první slovo má

Blaze muži, který se neřídí radami svévolníků,
který nestojí na cestě hříšných,
který neseďává s posměvači,
nýbrž si oblíbil Hospodinův zákon,
nad jeho zákonem rozjímá ve dne i v noci.
Je jako strom zasazený u tekoucí vody,
který dává své ovoce v pravý čas,
jemuž listí neuvadá.
Vše, co podnikne, se zdaří.
Se svévolníky je tomu jinak:
jsou jak plevy hnané větrem.
Na soudu svévolní neobstojí,
ani hříšní v shromáždění spravedlivých.
Hospodin zná cestu spravedlivých,
ale cesta svévolníků vede do záhuby.

Žalm 1

Co znamená být šťastný?
Co mám dělat, aby mi bylo blaze?

První slova prvního žalmu zní: „Blaze je tomu, kdo...“
Jako by tahle slova byla nadpisem celého žalmu,
oznamovala: tady se píše o tom, jak být šťastný.
Jako by celý první žalm byl nadpisem Knihy žalmů
a ukazoval: v téhle knize se píše, co znamená být šťastný.

Jak velmi se to liší od naší obvyklé představy, co to je být šťastný:
mít svůj klid, prožívat vnitřní pokoj, být v souladu s okolím,
nezažívat nic nepříjemného nebo ohrožujícího.

Biblická sbírka žalmů mluví jinak:

zažívat extatické výšiny a časy plnosti, hojnosti,
ale možná mnohem častěji i hlubiny života,
čas vnitřní žízně a vyprahlosti, vnitřní nepokoj, šikanu od druhých.

Ale taky Boží přítomnost. A sounáležitost s Božím lidem.

A rozpomínku na čas, kdy Bůh zasáhl a vytrhl.

A rozpomínku na čas, kdy Bůh zasáhne a vytrhne.

Celý žaltář mluví o tom, co znamená být šťastný,

čím vším člověk projde, než se v závěru přidá k vděčným *Haleluja*.

Šťastný je muž, který nechodí podle rady bezbožných.

Blaze je tomu, kdo nedá na radu kdekoho,

kdo nedá za pravdu kdekomu,

kdo se nedá mást záměry mediálních agentur, nenaletí reklamám.

Blaze tomu, *kdo na jejich cestu ani nevstoupí,*

kdo na dráhu bezbožných nevkočí,

kdo neotálí na cestě, která nikam nevede,

nepostává tam, kde není na co čekat.

Blaze je nejen tomu,

kdo na téhle cestě nejde či nestojí,

ale i tomu, kdo se u ní ani neusazuje,

kdo nemá své místo mezi posměvači,

kdo se nechvástá, druhým nevysmívá,

nepřítaká posměškům a pomluvám.

A nejen že nic z toho nedělá, nýbrž si oblíbil *Hospodinův zákon*,

Zákon je tím, co dělá.

Hospodinův řád je mu tím, co chce,

co přeje sobě, co přeje druhým,

Hospodinovo učení se stalo jeho zájmem,

ano, tím, co si zamiloval.

Hospodinův zákon se stal jeho zákonem,

nad svým zákonem rozjímá ve dne v noci.

Bude jako strom.

Blahoslaven ten, kdo je zakořeněn v dobré půdě,
kdo je zakotven tam, kde se nachází vláha a obživa,
kdo stojí pevně jako strom života v rajske zahradě,
kdo neroste pro okrasu, ale nese užitek v pravý čas.
Bude jako strom, který dává plody dobré k jídlu,
který dává stín, takže přilétají ptáci a hnízdí v jeho větvích.

A vše, co učiní, se zdaří.

Nečiní cokoli, kdo si zamiloval Hospodinův řád.
Co ale činit bude, to má naději na zdar.

Naději nemají, kdo jednají, jako by Boha nebylo.

Jsou jako plevy hnané větrem,
oddělované od zrna, bez pevného místa na zemi,
bez kořenů, bez vláhy, bez užitku,
napospas větru, hnáni do všech koutů,
pronásledováni svými větry,
napospas různým duchům, rozeštvávání ideologiemi.

*Neobstojí před Hospodinem a jeho soudem,
neustojí jeho nápravu řádu,
neobstojí v shromáždění jeho lidu.*

*Hospodin zná cestu spravedlivých,
jejich cestu rozpoznává, k ní se přiznává,
přiznává se k těm, kdo po ní jdou.*

*Ten, který zná cestu spravedlivých,
ten, který tou cestou došel až na konec, zve i nás:
„Vejděte těsnou branou...
Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu,
málokdo ji nalézá.“*

Modlitba

Bože, Pane, prosíme, buď nám průvodcem na cestě.

Dej sílu k dalším krokům.
Dej moudrost k dobrým rozhodnutím.
Dej odvahu k dobrým řešením.
Amen.

Píseň 1 Kdo se vzdává cest

Martin Horák ■

Okénko do staršovstva

Setkávání presbyterů v Brně I

K červnové schůzi staršovstva jsme se sešli kolem ohně na zahradě u Betlémského kostela. Bratr farář ve svém ohlédnutí vyzdvihl spolupráci s Diakonií a sdílel své obavy z přetížení, posteskl si ohledně hřbitova v Žatčanech, pochválil klub matek a víkendový Blažkov.

Dále jsme diskutovali o Noci kostelů, která byla náročná, ale úspěšná, i když zazněly názory, že by se akce měla příště zpomalit a zjednodušit. Byl také zmíněn nadcházející kurz pro výpomocné kazatele, jednomyslně jsme podpořili zapojení našich členů. Vyjádřili jsme vděk bratru Ptáčkovi, kterému se podařilo sladit katastr s reálným stavem naší Zelené fary. Chvíli jsme se zastavili u hudebních nešpor a jejich budoucnosti, která je nejistá kvůli organizačním nárokům a kolísavé návštěvnosti. Po diskusi jsme si odhlasovali, že hudební nešpory v roce 2025 přerušíme a pak uvidíme, co bude dál.

Na závěr jsme dlouze debatovali o plánovaných změnách v Betlémském kostele, ujasnili si, ke kterým z nich se již může přistoupit a jakým způsobem předáme informace všem členům sboru.

Pak už jsme se pustili do opékání špekáčků a konzumace mnohých pochutin, kterých se sešlo požehnaně. Bratr Wolf dokonce přinesl pivní soudek a čerstvě upečený chleba. Závěr školního roku ve staršovstvu se tedy vydařil.

Kuba Marek ■

Setkávání presbyterů v Brně II

V posledním čtvrtletí jsme se setkali jen jednou, a to v červnu. V prázdninových měsících schůze staršovstva sice neprobíhají, ale rozběhla se například dlouho očekávaná oprava kanalizace v našem dvoře a také jsme se posunuli dál v oslovování nového faráře.

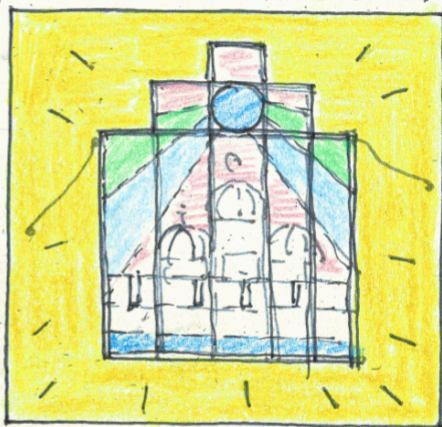
Červnová schůze se zase protáhla do pozdních večerních hodin. Většinu času jsme opět věnovali přípravám na 100. výročí postavení Blahoslavova domu, které budeme slavit už 13. října 2024. Hlavně jsme se zabývali dvěma publikacemi, které se k tomuto výročí měly vydávat. Již na květnové schůzi jsme se ale rozhodli, že ke 100. výročí bude vydán jen sborník, který úspěšně vzniká pod vedením sestry Marty Procházkové. Autorem druhé publikace, původně připravované k této příležitosti, je bratr Petr Peňáz. Ale ukázalo se, že její vydání není do oslav 100. výročí stihnutelné a taky vzbuzuje kontroverze. Na červnové schůzi jsme se tedy zabývali otázkou, jestli by vydavatelem této monografie měl i tak být náš sbor. Po dlouhých diskusích jsme se shodli na tom, že jejím vydavatelem náš sbor nebude. Důvodem je z mého pohledu skutečnost, že celá tahle záležitost je komplikovanější, než jsme si jako staršovstvo připouštěli, a vlivem jiných povinností jsme tomu bohužel zatím nevěnovali dostatek energie. Navíc jako staršovstvo nebo sbor nemáme dostatek zkušeností s vydavatelskou činností a ani z kapacitních důvodů nejsme schopni publikaci takového rozsahu zajistit odborné vedení. Já osobně si z toho беру velké poučení do budoucna.

V červnu jsme ale projednávali i další důležitá témata. Sestra farářka Milča Řezníčková odešla na konci srpna do penze, takže jsme schvalovali režim fungování našeho sboru jen s jedním farářem. Ve stručnosti to znamená, že od září budou bohoslužby častěji probíhat pod vedením laiků a některá setkání v týdnu také. Zároveň se nám podařilo sehnat novou administrativní pracovníci do sborové kanceláře, která by měla pomoci našemu sboru i staršovstvu toto období zvládnout tím, že na ni bude možné delegovat administrativní záležitosti, které doposud zajišťovali faráři nebo presbyteri. Vytvoření této nové pozice je i v souladu s naším rozvojovým plánem, v němž jsme si stanovili, že chceme snížit administrativní zátěž našich farářů a adekvátně zajistit krátkodobé pronájmy

OBRÁZKY ZE STARŠOVSTVA DÍL 7. "VITRAŽ" -

JE DOBRÝM ZVYKEMLI, ŽE NÁVŠTĚVA DOVEZE SVĚMU PARTNERSKEMU SBORU DÁREK

KRESLÍ: PETR D!
PÍŠE: ŽIVOT

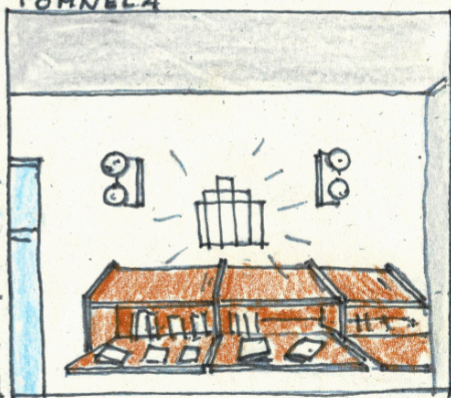
OD NÁVŠTĚVY Z APELDOORNU DOSTAL NÁŠ SBOR NEČEKANÝ DAR:

VITRAŽ?

STARŠOVSTVO SI NEVEDELO RADY, KAM JI UMÍSTIT... A TAK DAR SKONČIL VE SKRINI A V ZAPOMENUTÍ

NÁŠTEŠTÍ MÁME VE SBORU NEUSTUPNOU HOLANDECKOU, KTERÁ NÁM DAR DURAŽNĚ PŘIOMNELA

VITRAŽ PAK CESTOVALA PO RŮZ-
NÝCH MÍSTECH BLAHOŠLAVAKU, NEZ-
NAŠLA TO NEJLEPŠÍ MÍSTO:

V HLAVNÍM SÁLE NAD
SKŘÍŇKAMI S KNÍŽ-
KAMI

sborových prostor nebo důsledně prezentovat náš sbor na webových stránkách a Facebooku. Mám velkou radost, že se nám tuto pozici podařilo obsadit právě Bělou Šebestovou, která je členkou našeho sboru.

Během léta jsme se také pustili do dlouho očekávané rekonstrukce kanalizace ve dvoře. V souvislosti s tím je potřeba počítat s nějakou mírou nepohodlí, protože dvůr je teď rozkopaný a není možné zde parkovat. Ale není nutné se toho obávat, na nedělní bohoslužby budou vždy nachystány přístupové chodníčky a všichni se do kostela dostanou.

Koncem prázdnin jsme se také posunuli dál v oslovování kandidátů na faráře našeho sboru. Jak už jsem psala v minulém článku, v květnu se nám podařilo na osobní neformální setkání nalákat bratra faráře Jordana Tomeše. Jsme s ním v pravidelném kontaktu, ale oslovilo ho více sborů, takže zatím s napětím vyčkáváme, jestli se do dalších rozhovorů pustí právě s námi. Vyjasnit by se to mělo do konce září. Koncem srpna se zástupci farářské komise poprvé setkali ještě s bratrem farářem Marošem Elperynem, který se nám ozval sám a kterého nám doporučil Jordan Tomeš s tím, že pokud by se rozhodl pro náš sbor, pak by právě s ním rád spolupracoval. Jednání s oběma kandidáty hodnotím pozitivně a myslím, že by stálo za to s nimi pokračovat v dalších rozhovorech. Zatím jim ale pochopitelně musíme nechat čas na rozmyšlenou a následně budeme na staršovstvu diskutovat další postup.

Pokud by vás zajímalo podrobněji, co na staršovstvu projednáváme, nebo pokud byste měli nějaký podnět, určitě se na nás neváhejte obrátit osobně nebo přes e-mail (staršovstvo-posta@blahoslavak.cz nebo mariana.boudova@blahoslavak.cz).

Mariana Boudová ■

13. 10. 2024

let

BLAHOSLAVOVA DOMU

Farní sbor ČCE v Brně II zve všechny sestry a bratry, současně i bývalé členy, přátele a příznivce na oslavy 100 let od postavení Blahoslavova domu v neděli 13. října 2024.

9 hodin	Služby Boží, káže senior Jan Keřkovský
11 hodin	Přednáška Petra Peňáze Příběh Blahoslavova domu, souběžně program pro děti
12.30 hodin	Oběd
14—15.30 hodin	Odpolední pásmo hudby a slova, vzpomínek a přání, uvedení sborníku <i>Blahoslavův dům v Brně. 100 let od postavení</i> , pro zájemce promítání filmů z historie Blahoslavova domu
17 hodin	Závěr

Po bohoslužbách a pak v průběhu celého dne bude čas na setkání, povídání u kávy a čaje, zakoupení sborníku, prohlídku vnitřních i venkovních sborových prostor, včetně nově opraveného zahradního altánu.

Těšíme se na setkání s vámi.

Farní sbor ČCE v Brně II
Blahoslavův dům, Lidická 79, Brno

Pro usnadnění organizace prosíme, abyste nám nahlásili počet hostů ke společnému obědu za vaši rodinu, sbor či skupinu. Nahlašujte se online přes tento [odkaz](#) nebo qr kód.

Noc kostelů v Rychmanově

Cože? V Rychmanově? Nemáme toho už s otevíráním Červeného i Betlémského kostela dost? Ale tam to nikdy nebylo... No právě. Takže je to dobrá příležitost náš kostel a opravené harmonium ukázat široké veřejnosti. (Hlavní podnět přišel od katolíků z Újezdu, kteří stáli o to, aby se otevřely všechny místní sakrální stavby.)

Asi dva až tři měsíce předem se rozběhlo konkrétnější plánování celé akce. Markéta Hamplová nachystala výstavu a povídání o antependiích (liturgických látkových výšivkách na stůl Páně a kazatelnu). Jan Sypták zajistil varhaníky. Domluvilo se, kdo bude mít pořadatelskou a uváděcí službu. Iva Tůmová a Ondřej Macek vytvořili krásnou informační ceduli o historii kostela, spolu s Amosem a Eliášem ji umístili na fasádu a pověsili banner.

A pak už přišel den D, pátek 7. června. Markéta kostel krásně vyzdobila a nachystala výstavu svých antependií i se stručným popisem toho, co mají vyjadřovat a jak ji dané liturgické období oslovuje. V zadní modlitebně měla i malou prodejní výstavku dalších svých výrobků, výtěžek podpořil Diakonii ČCE. Všem příchozím byla celou dobu k dispozici a vysvětlovala, jak její díla vznikají. Za stůl Páně umístila figuríny s taláry ČCE i Církve československé husitské.

Děti, které kostel navštívily, se mohly zapojit do akce „Najdi své srdce“ – kostelní lavice byly vyzdobeny jimi vytvořenými srdíčky. A taky sbíraly razítka srdíček do poutnického průkazu nebo na ruku.

Od 19.30 čekala návštěvníky půlhodina varhanních skladeb. V podání Jana Syptáka a Zuzany Blažkové se kostel rozezněl díly staršími i současnými, zazněla preludia i variace na evangelické písně. Posluchači se poté shromáždili u harmonia, kde jim Honza poskytl výklad o provedené opravě tohoto nástroje.

Krásného večera využilo k návštěvě kostela asi 180 lidí, místních i přespolních. Celou dobu jim byli k ruce milí pořadatelé pan Lerch a pan Kučera. Všem zúčastněným moc děkujeme. Třeba se příští rok tato akce zopakuje, aby se jindy většinou zavřený kostel otevřel k prohlídce i ke ztišení dalším návštěvníkům.

Blažena Syptáková ■

Každý den máme ještě čas, nechat zvítězit dobro v nás

S vděčností za Blažkov a příběhy, které zde můžeme s ostatními prožívat, končil loňský článek o běhu pro mladší děti. Sdružení YMCA jej zde ve spolupráci s prvním brněnským sborem pravidelně pořádá na začátku prázdnin. A jak jsme se měli letos? Letošní červenec začal tradičně netradičně. Vyzbrojeni kulichy a sněhulemi a připraveni na dalekou cestu po stopách Pirátů z Ledového moře jsme třicetistupňovému vedru jakž takž odolali. Jak už to tak v létě chodí, vedro vystřídala bouřka, a tak nám stateční rodiče svěřovali své ještě statečnější děti při hromech a blescích a my jsme vzápětí společně začali odvíjet příběh dvou malých sester.

Ó pomoz, Siri, sestro má!
Miki je náhle unesená.

Semknuté loučení po desetidenním putování Ledovým mořem

Nic naplat, pohoda v kolonii končí, bereme jen nejnnutnější a snažíme se najít loď, která by nás odvezla na širé moře, kde snad najdeme Bělohlava a všechny ostatní unesené děti. Pomůže nám Fredrik, statečný kuchař, jenž svoji bílou čepici neodloží ani v litém boji s piráty. My mu na oplátku pomůžeme lovit papuchalky a vybírat chlebové červíky. Hygiena naštěstí nepřijela.

O vyplujeme, vyplujeme v dál,
naši Miki zachráníme.
Ó vyplujeme, vyplujeme v dál,
ničeho se nebojme.

Zpíváme večer podle textu napsaného na velké roli bílého papíru. Každý den přibude nová sloka, kterou musí „někdo“ nejpozději pár minut před velkým nástupem dopsat a hlavně vymyslet, zveršovat, propojit příběh s běžným děním na táboře... Že to někdo umí, už v tom rychlém tempu bereme tak trochu jako samozřejmost, ale rozhodně si uvědomujeme, že je to hlavně superschopnost. A takových je více. Ať už jde o herecké dovednosti, které se projevují během všelijakých rolí v příbězích i večerníčcích, hudební nadání při zpívání z Nové písně, výtvarný talent pro tvorbu kulis i rozmanitých pomůcek na hry či nikdy nekončící péči o dětskou duši. Peněženky z kůží mořských panen, ping-pong, kartografie, bižu, večerníčková dílna, jakož i zásobování a nekonečné nákupy, moderování soutěží či míchání koktejlů... A to je jen špička ledovce...

Potkáváme mořské živočichy, na výletě přes zamrzlé moře vaříme guláš v kotlíku, ve volných chvílích hrajeme volejbal, učíme se rybařit, v dodávce najdeme cokoli od stanu po laminovačku. Zjišťujeme, kolik váží největší perla na světě, co je skibidi toilet nebo kdo z kuchařů má v noci největší trpělivost.

V neděli ráno do kostela
občerstvit jak duše, tak i těla.

Odpo je turnaj v přehazce,
budoucnost týmů je v sázce.

Při závěrečném rozdávání odměn za celotáborovou hru zaznělo, že musíme poděkovat hlavně našemu „dream-týmu všech dream-týmů“. Ano, je to tak. Bez skvělé party, do které každý přináší něco jiného, by z Blažkova zbylo jen pár chatek mezi (kdysi) lesy.

Nenápadně zjišťujeme, co nového jsme se o sobě letos dozvěděli a naučili. Každý odpovídá trochu jinak, ale dohromady přicházíme na totéž. Připadá nám totiž, že Blažkov objevuje v lidech to lepší, je místem, kde spolu vycházíme nějak snadněji, místem, které spojuje a propojuje napříč generacemi.

Tak snad už jsou teď na konci prázdnin všechny šrámy i pupínky zahojené, účetnictví uzavřené a vzpomínky a dárky uložené. Pochopitelně není vše jen nalakované na růžovo, každopádně se snažíme být hlavně pozitivní a vzájemně si děkovat za veškerou práci. Ano, skoro by se dalo dodat, že zde „moc předivná, nás tiše obestírá“.

Největší záporák poražen, ztracená duše objevena, pusy i ruce čokoládou zalepené...

...konec dobrý, všechno dobré,
Bělohlav umřel, nebe modré.
Každý den máme ještě čas,
nechat zvítězit dobro v nás.

Odpověď na otázku z úvodu je jasná – další tábor za námi, nové zážitky, rýmy, hlášky, ale spokojenost naše, a hlavně děti zůstává. Tak děkujeme všem, bylo to super a těšíme se na příště.

(Knihu *Piráti z Ledového moře* napsala Frida Nilsson, text hymny, na melodii *Myslete na Kanaán*, Svítá 110, poctivě každý den vymýšlela a zapisovala Iva Květonová, v textu jsou pro ukázkou vybrány jen některé sloky.)

Eva Vojtíšková ■

Práce v lese

Lesní brigáda Kunvald. Každé prázdniny, již 64 let, si evangeličtí mládežníci našli čas na lesní brigádu, rok 2024 nebyl výjimkou. Přibližně čtyři desítky brigádníků se i letos sešly na hájovně v Orlických horách k 65. ročníku brigády na Kunvaldu. Tradice, která se často v rodinách dědí z generace na generaci, dává mladým lidem možnost se úplně odstříhnout od všedního, uspěchaného života a strávit dva týdny v lesích, daleko od všech starostí. Den brigádníci zahajují lesní prací, to však ještě není všechno. Dlouhé letní dny jsou jako dělané na koupání v Divoké Orlici, hraní volejbalu, fotbalu, nebo jen na čas s knížkou na louce. Krásné je, že každý brigádník si o svém volném čase rozhoduje sám a je jen na něm, čím jej vyplní a na co pak bude celý rok vzpomínat a znovu se těšit na chvíle na staré hájovně. Třeba i na chleba se sádlem nebo marmeládou, tedy na pochoutky, které se na brigádách od nepaměti podávají. Brigáda je nejkrásnější čas prázdnin, přál bych všem mladým lidem, aby s námi prožili chvíle na téhle krásné akci. V klidu, v lesích, když slunce zapadá...

Štěpán Fučík ■

S Abrahamem v Pusté Rybné

Od 27. července do 3. srpna se konal tábor v Pusté Rybné pro děti z nošislavského a brněnského sboru. Celý týden se nesl v duchu Abrahama života a jeho příběh si děti mohly zapamatovat kromě každodenního vyprávění i díky velkým táborovým hrám, tzv. VTH, které vedoucí vymýšleli tak, aby souvisely s danou Abrahamovou životní etapou. Po celý týden tak byl velmi nabitý a pestrý program, který si užívali jak účastníci, tak i vedoucí. Až na pár jízd do novoměstské nemocnice se tábor obešel bez větších úrazů, za což můžeme jen děkovat. Všichni si společný čas moc užili a akci hodnotí velmi pozitivně. A my vedoucí se už těšíme na další společné projekty.

Prokop Židek ■

Před chalupou v Pusté Rybné

Co by byly prázdniny bez Blažkova?

Blížící se léto tradičně znamená velké plánování prázdnin. Jediný náš pevný a jistý bod je každoročně rodinný tábor na Blažkově, na který se všichni těšíme a bez něhož si prázdniny už neumíme představit. Letošní ročník se (jak jinak) po všech stránkách velice vydařil. Rodinný Blažkov je totiž dovolená, kde si odpočinete a zároveň se společensky nasytíte. Kde máte čas si popovídat, ať už u kávy nebo při mytí nádobí. Kde myjete nádobí a nevadí vám to! Kde načerpáte síly uprostřed nádherné přírody a odkud přijedete domů příjemně unavení z intenzivního společného soužití. Tak to vnímáme my, dospělí, stejně tak i naše děti. Pro mnohé z nás je to jakési završení celoročního setkávání se v rámci bohoslužeb, nedělky a následného posezení u nedělní kávy.

Blažkovská kapacita poslední léta praská ve všech. Kurátorka Eva Kazdová se však dobře vypořádala s velkým zájmem účastníků, a tábor jsme tak prožili v maximálním možném počtu. Problém, jak nasytit hladové davy, vyřešili Mariana Boudová s Jakubem Kubíčkem, kteří se ujali kuchyně, a i když jeli na pobyt se svými rodinami jako řadoví účastníci, svého úkolu se zhostili naprosto bravurně. Díky nim byl Blažkov pro mnohé i gastronomickým zážitkem. Vzhledem k velkému počtu zúčastněných a kuchyni bez externí pomoci se navýšila potřeba pomoci každého z nás. Přiznejme si, všichni jsme s obavami četli nástěnku s rozpisem rozšířených služeb, ale díky organizaci i velké ochotě všech plynul celý týden v typickém a vytouženém blažkovském duchu.

Blažkov je vrcholem prázdnin. A to i časově, protože se odehrává na přelomu července a srpna, letos i počasí dalo jasně najevo, že léto je v největším rozpuku. Po smutném období holých strání bývalých lesů jsme nasávali teplo slunečních dní s vědomím, že už je opět kde hledat stín, a využívali jsme rozmanité možnosti koupání. Nejen děti se radovaly z blízké řeky, několikrát jsme vyjeli na koupaliště do Rožné a na výlet jsme vyrazili do krásného okolí obce Tři Studně a odměnili se koupáním v rybníce Sykovci.

Nenechte se zmýlit, že jsme si užívali jen horké léto, kamarády a dobré jídlo. V rámci tábora byl připravený i hojný program pro děti i dospělé. Dopoledne byla věnovaná starším i mladším dětem a příběhu o Josefovi. Dospělí se po poobědovém odpočinku mohli zamyslet nad biblickými texty knihy Genesis a jedno příjemné odpoledne se nám představila Tereza Halasová, seniorátní farářka, která s námi sdílela svou cestu k víře a naší církvi a kterou budeme v budoucnu vídat některé z neděl na kazatelně v Blahoslavově domě.

Samy večerní programy pak byly velice pestré. Dušan Coufal nás pozval do doby Karla IV. a svým nadšeným a nevšedním výkladem historie si získal všechny posluchače. (Kéž by takto probíhaly hodiny dějepisu.) Vyslechli jsme poutavý výklad z úst Martina Horáka o teologu a bojovníkovi proti nacismu Dietrichu Bonhoefferovi. Jiný večer nám loučící se manželé Řezníčkovi vyprávěli své příběhy ze života na

faře v různých dobách a sborech od prvních zkušeností až po poslední dny ve službě.

Do týdenního tábora se nám vešlo také mnoho kultury. První večer byl věnovaný blažkovské knihovničce, do které jsme mohli přispět vlastním doporučením oblíbeného titulu. Jednu z návštěv roženeckého koupaliště nám i místním okořenila svým koncertem kapela Ležíš (kdo dosud neznal, jistě si ji oblíbil na festivale Jimramov Otevřeno). Večerníčky pro děti letos zaznamenaly nečekaný objev. Zhostila se jich nová generace nadějných hereček z řad samotných dětí v podání nově vzniklého divadelního souboru Amnézie. Jejich představení sklídila nečekaný úspěch. Dámy, děkujeme! Středeční večer jsme si i letos vychutnali u vína ze sudů Antonína Bukovského, jejichž chuť byla podtržena bezprostředním komentářem samotného vinaře. Poslední den jsme pak nemohli zakončit jinak než u táboráku s nostalgií, jak ten týden rychle uběhl.

Suma sumárum – na Blažkově se celý týden něco dělo. Během programů pro děti se zpracovávalo dřevo a chystalo jídlo, děti stavěly bábovky a litaly za míčem, během večerů se tvořily rekvizity na dětské programy následujícího dne. Celý tábor funguje jako jeden velký stroj, ve kterém každý z dospělých i dětí dle svých možností přispívá svou pomocí a podílí se na plynulém chodu tábora. I tahle samozřejmost je něco výjimečného. Všem, kteří jsou toho součástí, patří velký dík. Speciálně pak těm, kteří si dají tu práci a tvoří programy, starají se o kuchyň nebo zastřešují chod celého tábora. Nezbyvá nám než se těšit na další ročník a čekat, jaká další zajímavá témata a jaké nové zážitky příští rok přinese.

Daniela Ryšavá ■

Nultý ročník Malého Prateru

Snad žádný evangelický sbor nemá dva své kostely tak blízko sebe. Těch 520 metrů vzdušnou čarou, které dělí Betlémský a Červený kostel v Brně, ukládá farářům, staršovstvu i členům sboru nelehký úkol, jak s tímto dědictvím smysluplně naložit a jak oba prostory využít. Hlavní činnost sboru se soustředí okolo Červeného kostela a Zelené fary a v Betlémském kostele se v neděli schází menší společenství.

Otevřít areál Betlémského kostela a fary na Pellicově ulici, kde byl samostatný brněnský sbor Václavem Pokorným kdysi založen, byl jeden z cílů pokusného „nultého“ ročníku hudebního festivalu Malý Prater, který Ondřej Macek uspořádal přesně v polovině prázdnin, ve středu 31. srpna 2024. Název festivalu si vypůjčil od výletní restaurace Malý Prater, která stála na místě dnešní fary na svahu Špilberku v době, kdy ulice Pellicova ještě vůbec neexistovala. Původní myšlenka skromného koncertu v Betlémském kostele během příprav nabobtnala

Vystoupení kapely Lilimat

do podoby open-air festivalu se dvěma kapelami, okýnkem s občerstvením a návštěvností snad až osmdesáti lidí.

Jako první hrála kapela Lilimat, kterou kolem sebe poskládal zpěvák a trumpetista Nicholas Roy Arthofer, a svými najazzlými písničkami s Nickovým procítěným zpěvem a výrazným kontrabasem Lucie Flemrové zahalila zahradu ve stínu Betlémského kostela do vábivé atmosféry. Tu pak s nastupujícím šerem rozčísila legendární brněnská kapela bratří Šebestů Zelená pára, která hrála jeden hit za druhým až do „policejní“ 22. hodiny a která také organizátorovi festivalu nezištně pomohla se zajištěním technické stránky festivalu.

Co napsat závěrem? Uprostřed léta a ve středu Brna se v tu středu potkali lidé, společně poseděli, poslechli si dobrou hudbu, občerstvili se, a tím naplnili všechny záměry, které s festivalem jeho organizátor měl. Už se těšíme na příští, první ročník.

Benjamín Skála ■

Poprvé na Blažkově

Jsme v Červeném kostele nováčky a řekli jsme si, že nejlepší způsob, jak se s lidmi ze sboru lépe poznat, je vyrazit společně na nějakou akci. Tak jsme se rozhoupali k letnímu pobytu na Blažkově. Nabídnou vám zde z toho týdne několik scén, viděných očima sborového začátečníka.

Nejvýraznějším zážitkem pro mě bylo pochopení pojmu „dobrovolnictví“ v úplně jiné hloubce a smyslu, než jsem byla zvyklá.

Stalo se třeba tohle:

- Chtíc zapadnout mezi starousedlíky, snažím se zorientovat v rozvrhu prací na dnešní den. Jsme ve skupině s Esterkou. Nějak to nechápu. V rozvrhu máme udržování pořádku v jídelně. Jídelna se blyští, ale Esterka ještě nosí dřevo, obžíná stromky a noří se s kýblem a hadry ze všemožných koutů tábora.

„My tady tak nějak koukáme, co je zapotřebí udělat, a prostě to děláme. Přece to tady nenecháme zchátrat,“ říká, když se doptávám na nesoulad jejích prací s rozvrhem.

■ „Někdo musí jít po obědě škrábat brambory na večeři,“ hlásí kuchařka do obědvajícího davu. Čekám, že nastane dohadování typu „Já to dělal вчера, teď je řada na tobě,“ ale nikdo nic neříká. Nacpu se famózním borščem a roste ve mně odhodlání. Měla bych se jít podívat na ty brambory, nikdo se přece nepřihlásil. Jdu na zadní dvorek. Vykouknu ze dveří a vidím, že tam už u stolu stojí asi patnáct lidí, škrábou brambory jakoby nic a vesele u toho rozprávějí.

To jako stačilo říct a všichni přišli sami od sebe?

■ Dopoledne a večer pořádá mládež program a divadlo pro nejmenší. Přitom by podle všech pravidel vesmíru měli bydlet na TikToku a při každém rodičovském slovu podpírat strop očima. Zdejší junioři ale berou život do svých rukou a tvoří si vlastní pravidla. Jedou na stejnou dovolenou jako rodiče (what?) a dobrovolně tu připravují akce pro děti i dospělé.

Třesu hlavou a začínám mít pocit, že nějak přestávám rozumět světu.

■ Něco se mi míhá před očima. Aha, to je Esterka, běží s kýblem plným špalků topit do koupelny.

Tak a je vymalováno, já do tohodle sboru vstoupit nemůžu, já na to prostě fyzicky nemám. Já tolik práce nezvládnou. Navíc se mi někdy i nechce. Musím říct Ivě, že jsem si to s tím křtem rozmyslela.

„To si nemůžeš brát osobně, Esterka je zdravotní sestra ve výslužbě. Tu tady nestíhá nikdo,“ vysvětluje Honza to, že Ester zvládá objem práce za dvacet čtyři lidí najednou, a ještě má u toho dobrou náladu.

Ne, na táboře se jen nemaká, jak to z mých zápisků vypadá. To jen úžas z toho, jak moc jsou ze sebe ochotni lidi ze sboru nabídnout, do mě vryl tak hlubokou stopu.

Taky jsme tam zažili spoustu srandy, duchovních rozhovorů, úžasné muziky, oheň, hvězdnou oblohu a hromadu dalších věcí, které se do tohoto článku nevejdou.

V pátek mi Iva v řece nalila vodu na hlavu a od té doby už nic není jako dřív.

Jsem dojatá z té proměny i z toho, že můžu být vedle lidí, kteří mají tolik co dát. Třeba se od nich něco přiučím.

Bohdana Goliášová ■

Den křtu Bohdany a jejího manžela Radka M. v Bobrůvce

Jak se nebát nedělky ani cizích dětí

Jana Gajdošová (Brno II) a Marie Weiss (Brno I) v červnu absolvovaly dvouletý kurz „S dětmi na cestě víry“. Tedy zeptali jsme se.

Jak byste čtenářům Setkávání kurz S dětmi na cestě víry představily?

Jana: Jedná se o kurz, který pořádá společně Českobratrská církev evangelická a Evangelická církev metodistická. A je pod programem Celoživotního vzdělávání Evangelické teologické fakulty. Je určený pro lidi, kteří se více či méně intenzivně věnují dětem v církvi, a to především v čase nedělních škol během nedělních bohoslužeb. Kurz je rozdělen do tří blokových témat: Učíme se číst a pracovat s Biblií, Dítě a jeho svět, S dětmi ve společenství církve a je kombinovaný prezenční a on-line výukou.

Prezenčně jsme se scházeli co dva měsíce na celý víkend. Sjeli jsme se celkem osmkrát do různých měst ČR. A pak jsme měli povinnou a doporučenou literaturu a zadané úkoly, které jsme písemně zpracovávali a odevzdávali do konkrétního data.

Marie: Nemám co dodat, Jana otázku skvěle zodpověděla.

Co vás dovedlo k tomu, že jste se do kurzu přihlásily?

Jana: Ač jsem se tomu celé roky vyhýbala, hlavně protože se bojím cizích dětí, přesto jsem k němu dospěla. V naší kazatelské stanici v Tišnově nebývala nedělka, a tak bych stejně během bohoslužeb byla někde zašitá se svými dětmi a povídala jim biblické příběhy. Tak jsem to „zoficiálníla“ a začala vést nedělku co čtrnáct dní a pak už každý týden, protože se k našim dětem přidaly i děti z jiných rodin. A to byl impulz, kdy jsem si řekla, že už by to chtělo hlubší studium a sdílení zkušeností a výměnu rad a taky kontakty na jiné učitele a rozšířit si

tuto komunitu bratří a sester. A můj sbor mě v tom podpořil, tak jsem to volala Marii a šly jsme do toho spolu!

No a navíc, kdo by nechtěl poslouchat Jiřího Mrázka o Novém zákoně a Martina Prudkého o Starém zákoně?

Marie: O kurzu jsem se dověděla od mé milé kamarádky Jany Gajdošové nad hrnkem kávy – ona s nejmladší dcerou na klíně, já v pospěchu mezi dvěma pracovními úkoly. Měl to být únik z nepřetržité každodennosti. Osvěžení. Touha poznat nové lidi, nová místa.

Co vás během kurzu nejvíc překvapilo?

Jana: Že nejsem s těmi cizími dětmi v nedělce tak marná. Možná i talentovaná. A mám dobré nápady a postřehy. Dostávaly jsme feedback na naši konkrétní práci docela často. To bylo hodně dobrý a upokojující, že nejsem úplně mimo. Pak taky kolik různých alternativních metod ve výuce existuje: biblické postavičky, pedagogika Franze Ketta, Godly Play, biblické drama etc. Jak všechny (na kurzu jsme byly samé ženy) řešíme podobná témata a problémy. Že mnohé z nás mají velmi těžké postavení jako učitelky nedělky ve svém domovském sboru a musí čelit různým nástrahám. To bylo smutné.

Marie: Překvapilo nevím, ale potěšilo a inspirovalo mě setkání se Zdeňkem Šormem, který nám vyprávěl o postavičkách do flanelografu. Flanelograf dělaný na koleni – deka hozená přes obrácený stůl – underground. Tyhle nedělky jsem zažila já. Štosy postaviček k vystříhání, které roky ležely na půdě ústředí církve, dostaly nový dech – pan Šorm nás okouznil.

Co jste zjistily o sobě?

Jana: Pod tíhou studií a diskusí jsem o sobě zjistila, že jako rodič a katecheta bych byla moc ráda, aby mé děti (i ty ostatní), pokud projeví zájem, mohly nejen přistupovat k večeři Páně, ale aby mohly i podobojí přijímat.

Marie: Tady je to překvapení: zjistila jsem, že mě učení – předávání fakt baví. I přesto, že to pro mě zatím stále znamená vyjití z komfortní zóny.

Slavnostní ukončení kurzu, Marie s Janou sedí vepředu uprostřed.

Čím vás kurz vybavil?

Jana: Novými kamarádkami. Spoustou tipů na skvělé knihy. Kontakty na inspirativní faráře a farářky. Novými poznatky o dětech, o dětské psychice, novými tipy, jak na děti.

Marie: Učení nedělky pro mě bylo pole neprobádané, byla jsem nepopsaný list. Kurz mě vybavil pestrou sbírkou způsobů, jak předávat: vyprávěním, symboly, dramatizací... Jak o Bibli mluvit, jak v ní hledat mezi řádky. Mám chuť hledat dál.

Jaký je pro vás rozdíl v učení před kurzem a po něm?

Jana: Žádný (*smích u PC*), ale ne. Jsem si jistější a pořád mě provází to ujištění, že jsem na správném místě ve službě ve své církvi. Doufám, že si to myslí i rodiče dětí, které mám v nedělce. Mám spoustu nových materiálů a inspirací. Mám super komunitu učitelek NŠ, na kterou se mohu obrátit, když potřebuji radu a hlavně modlitbu, a to i díky naší WhatsApp-skupině, kterou jsme odmítly po ukončení kurzu zrušit.

Marie: Začala jsem učit v průběhu kurzu. Bez základní výbavy bych se do toho nepustila. Potřebovala jsem sama nejdřív porozumět, abych mohla předávat.

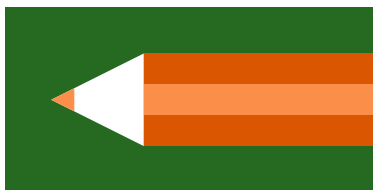
Kdybyste měly udělat PR kurzu S dětmi na cestě víry, co byste o něm napsaly?

Jana: Počkej, zeptám se chatu GPT... (*smích*) Asi teď nedokážu vystihnout to pravé motto, které by svítilo na sociálních sítích. Ale kurz není jen o šprtání, psaní úkolů a tlaku projít závěrečnou zkouškou. Je také, a hlavně, o duchovním povzbuzení, o upřímném sdílení, co zažíváme s Bohem, co zažíváme ve sboru. Je tam na to čas a prostor, jsou tam lidé připravení poslouchat. A hlavně máte víkend off od všech každodenních starostí a naložíte se do skvělých přednášek, do modliteb, do přátelských rozhovorů.

Marie: Kurz byl pro mě prostorem, kde jsem znovu získala chuť zajímat se o Bibli, o Slovo. Dostala jsem do ruky nástroje, jak učit. Ve společenství žen – účastnic (tento běh kurzu byl nepřehlédnutelně genderově nevyvážený) se podařilo vytvořit bezpečné místo, kde bylo možné sdílet nápady, různé obavy i osobní radosti a strasti.

Jano a Marie, milé ženy, přejeme vám, aby vás učení bavilo a abyste na dobrodružné cestě víry potkávaly inspirativní děti i dospělé, a hlavně Pána Boha.

Iva Květonová ■

Jindřiška Wurmová

Narodila jsem se 8. února 1863 na evangelické faře v Rovečném, my tedy říkali v Rovečíně. Můj tatínek Benjamin Fleischer tam byl farářem. S maminkou Marií měli dvanáct dětí. Já jsem byla desátá. Úřady ho neměly rády, protože lidem půjčoval české knížky. Některým „pravověrným“ evangelíkům se zase znelíbil proto, že souhlasil s tím, že jsem si vzala bankovního úředníka Bořivoje Wurma, který byl římský katolík.

Hodně jsem toužila po vzdělání, které se dívkám v naší době ještě dost upíralo. Díky podpoře rodiny jsem mohla navštěvovat nejdříve evangelický dívčí ústav v Krabčicích a potom jazykovou školu ve Švýcarsku. V osmnácti jsem sama začala pracovat jako učitelka jazyků a hudby.

V roce 1889 jsem se vdala do Brna. Být jen tak ženou v domácnosti, to však nebylo nic pro mě.

V Brně bylo hodně chudých lidí a nejhůř na tom byly podle mě maminky s malými dětmi, zejména ty, na které se jejich partneři vykašlali. Proto jsem pro ně založila Poradnu pro matky a kojence a Útulek pro nemanželské matky.

Také jsem mnohokrát viděla, jak nadměrné pití alkoholu ničí rodiny. Muži nejsou se svými dětmi a manželkami; ženy si jím pomáhají od hrozného stresu, ve kterém tolikrát jsou. Dost jsem o tom přednášela, psala knížečky a také byla členkou ve spoustě spolků, které měly v názvu „abstinence“. Někdy jsem s tím asi byla trochu protivná, ale žel jsem opravdu viděla tolik alkoholem pokažených vztahů a životů.

Brno bylo, když jsem se do něj přistěhovala, hodně německé, pomalu ale začínaly vznikat první české spolky, které měly svým členům (většinou chudým dělnicím a dělníkům) pomáhat udržovat jazyk, kulturu, spojovat je, chránit před bídou a podporovat ve vzdělávání. Dost podstatnou roli v tom hrál náš evangelický sbor na Pellicově ulici. Já

jsem se angažovala i v Sokole a ve Vesně. Společně jsme cvičili, zpívali a učili se.

Na začátku 20. století mi přišlo, že začínají probublávat různé konflikty mezi skupinami obyvatel i mezi národy. Přátelila jsem se také s Berthou von Suttner, první nositelkou Nobelovy ceny za mír, která pracovala v polních nemocnicích a viděla hodně zblízka, co dokážou zbraně. Proto jsem své síly napnula do přesvědčování lidí, že válka je zlo: „Pohlížíme-li zpět do nejdálnější minulosti a sledujeme-li dějiny lidstva, vidíme, že od počátku uplatňoval se v nich princip násilí, touha po moci a nadvládě, jakož i po rozpětí hospodářském, obchodním a územním – a že sobectví národů vhnělo je do vzájemných krvavých bojů a urputných zápasů a bylo přímo hybnou silou světa.“

Těsně před první světovou válkou jsme s Pavlou Moudrou ještě sestavily Mírovou čítanku. Nic však nepomohlo. Snažila jsem se alespoň starat o raněné. Na konci toho šílenství padl ve Francii jako československý legionář i můj syn Miloš.

Po válce jsem ve svých aktivitách pokračovala – organizovala, přednášela, mluvila do rozhlasu... Snažila jsem se pomoci při zakládání mezinárodních spolků, které zabrání dalším válkám.

Hezké bylo, že mě v roce 1932 jako první ženu nechali kázat na synodu naší Českobratrské církve evangelické.

Bylo mi ovšem dáno, že jsem prožila i druhou velkou válku. Zase zabíjení a ničení. Moji blízcí zase umírali a moje knihy zase zakázali...

Jindřiška Wurmová zemřela 19. května 1953 v Myslibořicích.

Ondřej Macek ■

ROVEČNE!

VEŠECNÝ DŇ PŮJDOU
STUĐOVAT, I DĚVČY.
STEJNĚ SE VŠECH 10 NA JEDNOU
DO FARY NEVEJDE.

Benjamin
Fleischer

KREBICE
EUNGEREČSKÁ
ŠKOLA

Grüß!
Gott!

Bonjour?
Guten?

Minuse
pleseet
to uov.

MÄNNERDORF SVYČEJSKO
JERZYKOVNÍ ŠKOLA

Grüezi!
Wohl!
Ich bin
Tschèche.

ZE STARŠÍ
ROVEČSKÉ
FARY
J. WURMOVA

Z DENÍKU
SEDMNÁCTI
LET
J. WURMOVA

PRÁČE SEDCEM
& SOCIÁLNÍ
SLUŽBA

ŽENK
K KOKOL
V VŮCHONK
V KAPRČKOVN

ROVEČNÉ

KRAČICE

Milá dcero,
velmi mi těst-
tví vybořny-
prospěch, i to,
že ti byla nadřadu-
ta proče v kaprčce
místě. Krátce
však domů. Papi-
rovinnost má,
člověk ke světu
vtrahu.
Tvoj otec

JINDŘSKA WURMOVA!
ROZ. FLEISCHEROVKA!
P. 2. 1863 ROVEČNÉ!
- 19. 5. 1953 MYSLIBOETICE
česka' mírová aktivistka,
bojovnice za práva žen,
věitelka cizích jazyků,
překladatelka, spisovatelka,
sociální pracovníce

BERNARD

FR. BOŽIOV
WURM
BANKOVNÍ
ÚŘEDNÍK
POZDŘEVÍ
BANKY SÁLVIE

VEŠNÁ
DODATK

ŠKOL

ČESKÁ
ZEMSKÁ
KOMISE PRO
OCHRANU DÍTĚT

PORADNA
PRO MATKY
S DĚTMI

SVAZ
ABSTINENTŮ

MÍROVÁ JEDNOTA

DEKUP
ZA PODPORU
MÍROVÉ
KAMPA
ČINNOSTI

MEZINÁRODNÍ
MÍROVÁ V ŽENĚ

SVĚTOVÁ UNIE ŽEN

UNIE SPOLEČNOSTI
PRO SVAZ NÁRODŮ

LIGA ŽEN ZA MÍR
A SVOBODU

MOUDROSTI UMOCNĚNA
- PROČ NEMOH BY SVĚT BÝT JINÝ -

KDYŽ LÁSKU ZNÁSOBÍME JAKO TY
NADEJ, OBĚTVOSTI, VÍROU,
VŠE PŮJDE LENCEVI -
SEMENA TVÝCH SNAH DOBRÝCH
AŽ VZKŮČÍ V SRDČÍCH V ČINY

ČESKÉ SRDCE
ČERVENÝ
KRETEK

SYNDRE
1932

VÁŽÍM SI
TOHO ŽE AŽ
JAKO PRVNÍ
ŽENÁ ZDE
KAZAT

TELEGRAM:
S LITOSTI VÁM OZNAMUJEME, ŽE
VÁŠ SYN PADL V BOJI, 24.10.1918

MILOS
WURM

PRYČ
VÁLKO!

SPOLN
SVĚT
MÍR
J. WURM

SPOLEČENSTVÍ
NÁRODŮ

MÍROVÁ
ČITANKA
I + II
J. WURM
P. MOUDRA

DO BOJE!

NAR
MLÁDEŽ

J. WURM

BERTHA
VON SUTTNER
DŘÍTELKA NOBEOVA
CENY ZA MÍR

Milčino prodloužení a vzpomínání

Plzeňský seniorát, Naumburg, Břeclav, Nosislav, Heršpice, důchod! Ne! Ještě a navzdory plánům: tři roky v Blahoslavově domě – tak se teprve završila kariéra sestry farářky Milči Řezníčkové. Těmi neplánovanými třemi lety pomohla druhému brněnskému sboru překlenout při plné síle dvou farářů období, v němž bylo třeba prodiskutovat ideální model personálního obsazení. Rok se s roky sešel a Milča už opravdu odchází. Požádali jsme ji, aby během jednoho blažkovského večera tak trochu sentimentálně zavzpomínala na svou téměř čtyřicetiletou kariéru. Ale to by nebyla Milča! Svůj farářský testament se rozhodla zobecnit a zaměřila se na proměny farářské praxe během svého působení a citovala výsledky výzkumu Terezy Chladilové z její diplomové práce. Sebe uváděla toliko jako příklad. Vybíráme pro vás střípky Milčiných reflexí zachycené v noční jídelně evangelického střediska.

Žena

Milča je žena dvou světů, dvou režimů. Začínala farářovat v 80. letech, v době, kdy každý věděl, co má dělat. Farář se staral o sbor, a hlavně na dědině patřil k předním osobnostem. Ovšem pro státní správu to byl nepřítel par excellence, první, kdo byl na ráně. Když přišla jako žena-farářka do církve, všude, kromě Blahoslaváku, byla první ženou na sboru. K farářům-mužům měli lidé úctu a taky se mu hůř odporovalo. U Milči to tak nebylo, dost věcí si musela zasloužit. A navíc byla v pořadí třetí nebo čtvrtou ženou z fakulty, která si nevzala za muže faráře.

Generace žen před ní si braly své spolužáky. Většina lidí ani nevěděla, jak jejího muže Honzu titulovat: byl to kostelník nebo ten od paní farářové, taky kastelán. Ze začátku panovala vůči ní nedůvěra. Pozor, žena bez korekce manžela faráře! Ale brzy si zvykli. A dnes je v našem nebyvale feminizovaném seniorátu víc než polovina farářek.

Honza Řezníček oplývá veselými historkami o tom, jaké obtíže způsobovala Milča novým sborům jako žena a jaké on jako farářčin partner. Třeba námluvy v Břeclavi: „Paní vikářko, ten pán, kterého jste s sebou přivedla, ten je jako co?“ Milča: „To je Honza, my spolu chodíme.“ Břeclav: „No, jak to říct..., tak kdy do toho hodláte praštit? Abychom věděli, jestli zařizovat pronájem pro tady toho pána.“ (Honza s úsměvem podotýká, že naštěstí den předtím požádal o Milčinu ruku její rodiče.) Sestra ze staršovstva: „Jak to bude, když budete mít děti? To tady bude kázat kdo?“ Břeclavský administrátor: „Milčo, jak to vidíš?“ Milča: „No, tak asi rok budu na mateřské a pak budu pokračovat v práci.“ Břeclavský administrátor: „Tak si to, presbyteři, pamatujte! Jenom rok!“

Plat

Předmanželská domluva Řezníčkových měla i tyto body: Honza bude Milču víceméně živit, plat faráře byl tenkrát na hranici životního minima (800 Kčs, přitom nástupní plat vysokoškoláka byl cca 1800 Kčs). A nebudou mít žádné společné víkendy. Honza tu druhou část dohody respektoval do puntíku. Když nějaké dovolené přece jenom byly, nazývaly se sborovými pobyty. U prvního bodu smlouvy se zastavujeme na delší dobu. Dřív bylo v církvi automatické, že se od faráře očekává služba celoživotní, celodenní, celoroční a už se nemluvalo o volném čase a o ohodnocení, o platu. To bylo téměř nemravné. V dnešní době (opravdu až té dnešní) se o platech naštěstí už mluví, jsou průměrné, očekává se dokonce nárůst na 1,2násobek mediánu.

Studia

Teologická studia v období totality a bez internetu. Člověk si musel

spoustu věcí prostě zapamatovat nebo dohledávat v knihách. Milča i její vrstevníci museli umět biblické jazyky tak dobře, aby byli schopni vše bez obtíží překládat. (To samozřejmě platí i dnes, ale s pomocí počítačové techniky je překládání rychlejší a snazší.) Také odborná literatura byla cizojazyčná, na celocírkevní dějiny byl jedinečně tlustý Heussi, nadto samozřejmě množství monografií. Znalost jazyků ale byla spíše pasivní, dnešní studenti jsou v této oblasti daleko vybavenější. Milča chtěla studovat i v zahraničí – dnes snadno splnitelná touha –, žel nebyla dostatečně důvěryhodnou osobou. To hlavní, k čemu fakulta vedla, bylo promyšlené, exegeticky nadupané kázání, které by každý, nejen ideální, farář měl začít psát už v pondělí a v sobotu by ho měl umět odvykládat z paměti. Praktická výuka nebyla téměř žádná, vikariát, to už byl nástup na farářské místo. Buď u seniora, nebo jako druhý farář u zkušeného staršího faráře. Ti zkušenější,

Milča s Martinem a kurátorkou Evou v obklopení konfirmandů

např. z farářských rodin, šli už samostatně na sbor. Dnes je to podle Milči super: jsou praktické semináře, roční vikariát, při němž se ještě nepočítá s odpovědností za sbor.

Celoživotní vzdělávání, ostatně jak to doporučoval i Komenský, měla Milča jako součást smlouvy se sbory vždycky. Doopravdy ale nebylo kde studovat, semináře se nepořádaly, do zahraničí se nejezdilo. Zbývalo jen to samostudium, na které ale reálně nebylo moc času. Břeclavský sbor (navzdory diskomfortu, který s tím byl spojený) podpořil Milču v touze odjet na tři měsíce do Birminghamu na jazykový kurz. I dnes si vybírají kazatelé studijní volno se souhlasem sboru, staršovstva a seniora, i dnes to může působit sborům obtíže, ale cesta už je prošlapána, už si zvykáme.

Co ale chybělo ve vzdělání tehdy a chybí i dnes, je hlubší znalost psychologie, tolik potřebná pro pastorační práci. Zůstává na samostudiu, vnitřním zájmu.

Farář jako voják v poli

Je farář sám jako voják v poli? Milča byla součástí party, kroužku farářů, kteří si posílali exegeze, scházeli se, mluvili spolu, měla v pohotovosti zkušeného faráře, na něhož se mohla kdykoliv obrátit, nicméně i tak se mnohdy ve své práci cítila sama jako voják v poli. Dnes je k dispozici supervize, dokonce se velmi doporučuje, dost lidí je k supervizi vycvičeno, stejně o to ale není moc zájem. Jako bychom to neuměli – hromadně odkrývat tvář před kolegy.

Na faráře byly a jsou kladeny velké nároky, práce je to nepřetržitá, ne vždy je ve sboru vůle s něčím farářem pomáhat. Milča oceňuje komunitu v Blahoslaváku, snahu o spolupráci, o přebírání zodpovědnosti za různé aktivity. Od faráře se očekává, že by měl mít vize, v Blahoslaváku na to myslí staršovstvo! Ale i tak by měly všechny ty nitky vést do rukou faráře, měl by vědět, kde se co šustne, jaké jsou plány. Je to duchovní správce a společně s kurátorem by měl mít přehled o všem.

Farář má široký záběr i mimo sbor, to Milča poznala hlavně na dědinách. Je vtažen do dění v obci, píše třeba sváteční úvodníky do místních zpravodajů, organizuje ekumenu, je zván ke svěcení obecního

praporu, na setkání rodáků nebo na rozsvícení obecního vánočního stromu. Stejně tak se očekává, že bude pracovat i v církvi, bude se angažovat v cíleně zaměřených seniorátních nebo celocírkevních poradních odborech. Možná to jeho sbory ani neví, farář jim to řekne jen tak mimochodem, stane se, že to i popuzuje (přece tě platíme my!). Všechno, co farář dělá, ale zviditelňuje jeho sbor! To je bez diskuze!

Kam spět

Máme si být neustále vědomi toho, že hlavou církve je Kristus, Bůh i Duch svatý. Naše církev je tradičně písmácká, v Písmu lidé hledali, jak žít podle Boží vůle. Písmo je základní strava, pilíř bohoslužeb. Farář pomáhá odkrývat, pomáhá utvářet bohoslužby tak, aby byly prostorem uctívání, společenstvím, které je schopné přijmout příchozí.

Dobrou cestou je rozhodně spolupráce. Čím dál víc sborů má aktivní laiky a staršovstvo, jen je potřeba naučit se spolupracovat. Nechat laikům prostor, farář tak může mít konečně čas i na samostudium. Umět ho využít.

Hledat i v dnešní době Pravdu. Nepřekrucovat, nemít alternativy: co člověk, to jiná pravda. Pravda je nad námi. Je něčím, co se snažíme postihovat.

Co se nepovedlo

První Milčín sbor. Vše se tam tvořilo znovu, počáteční společenství dvaceti lidí na bohoslužbách se rozrostlo na šedesát. Jak se ale ukázalo po Milčíně odchodu, vlákna mezi lidmi nebyla dostatečně propojena. Sbor nemá být jen dobrá parta, kterou drží pár výrazných osobností, ale hlavně Kristovo společenství.

Otevřenost. Při kafi v Blahoslaváku mluvíme v těch našich ustálených kroužcích, nejsme často schopni do nich přijmout někoho nového. Někdo to umí – pozdravit, začít hovor, mnozí ne. Zároveň bychom měli své přátele z jiných kruhů držet v povědomosti o tom, že jsme křesťané. Že jim máme co nabídnout, že jim Pán Bůh má co nabídnout. Nenechávat si evangelium pro sebe. K takové odvaze může vést sbory i jejich farář. Milča přiznává, že k tomu lidi vést neuměla.

Milča a Blahoslavák

Milča se do Blahoslaváku vracela jako domů, v Brně po letech potkala své dávné spolumládežníky. Ráda tu ty tři roky sloužila. A doufá, že příležitostně bude moci i nadále, ale její zdravotní stav jí ztěžuje vedení programů (co dělat, když člověk blbě slyší a všechno se mu musí opakovat třikrát...).

Martin a Milča

Farář Martin Horák se s Milčou (ne poprvé) potkal v roce 1993, absolvoval u ní praxi v Břeclavi. Jejich spolupráce v Blahoslaváku tedy měla na co navázat.

Lenka Dobrovolná ■

Jak jsem si vzala studijní volno

Řády naší církve umožňují kazatelům čerpat krátkodobé studijní volno – čtrnáct dnů každý rok. A také dlouhodobé studijní volno, tzv. sabatiku – tři měsíce za každých pět odpracovaných let. Ano, máme se skvěle.

Součástí sabatiku neboli tvůrčího volna (tento název se mi líbí nejvíc) je studijní projekt, který musí schválit příslušné orgány. Můj projekt měl tři části: seminář o nenásilné komunikaci, dobrovolnictví v neziskové organizaci a práce na knize o Ježíšovi pro náctileté. Tu poslední část jsem zatím nesplnila, protože jsme s kolegou v daném čase nenašli způsob, jak do toho.

Nejvýrazněji mě zasáhlo dobrovolnictví v organizaci Radovan. Jde o spolek, jehož hlavní náplní jsou dobrodružné výpravy a rehabilitační pobyty pro lidi na vozíku. S dodávkou, dvěma vozmeny a pěti asistenty jsme vyrazili do rumunského Banátu. Byl to punkový roadtrip, při kterém jsme všichni překonávali všemožné bariéry. Běžně totiž nepiju ze stejné lahve s lidmi, se nimiž jsem se sotva seznámila. Ani normálně

nespávám natlačená ve stanu vedle úplně cizího chlapa, který když zakašle, vám pokaždé uštedří herdu do žeber. Dokonce obvykle ani neasis-tuju neznámým lidem na záchodě. Dodávku jsem taky řídila poprvé.

Podívali jsme se k vodopádům zapsaným v UNESCO, vykoulili jsme se na střechu šíleně vysoké budovy ve starém měděném dolu. Strach jsme měli všichni. Vykoupali se v sirných lázních a prošli si dvě české vesnice Gernik a Rovensko.

Zažili jsme spolu moře smíchu, osahali si vzájemně své světy, snažili se ze sebe vymačkat nejvíc, aby měl někdo vedle hezký den a nevšední zážitek, a stali se z nás odborníci na nejideálnější místa, kde by se našim vozíčkářům dobře čůralo. Obohaceni jsme všichni, hodně a trvale.

Lidé se mě na sabatíkl často ptali. Třeba jestli už mám alespoň doktorát. Jiný mě litoval, že jsem musela studovat, že to asi bylo hodně náročné. Někdo se mě ptal, proč jsem neodjela do zahraničí, někam na univerzitu. A jiný mi řekl, že mu to přijde jako správná náhrada za práci přes čas. Nebo taky že bych mohla být pryč klidně i déle, že to vlastně rychle uteklo (nad tím se ještě zamyslím). Zároveň jsem cítila, že mi to lidi kolem hodně přejí, někteří i závidí (v dobrém). Taky jsem si uvědomila, že je to jiné, když si vezme sabatíkl farář, který je na sboru sám, nebo farář, který pracuje ve dvojici. Ten druhý zůstane a lidi možná nečekají změnu, protože jim farář nechybí, pořád tu přece jeden je. A pak toho na něho může být opravdu hodně. To byl i jeden z důvodů, proč jsem se studijním volnem otálela. (Nezapomeň, Ondřeji, teď je řada na tobě!)

Co mi to dalo? Hlavně jsem si odpočinula. A to by se v mém případě nestalo u počítače, v knihovně ani ve studovně. Potřebuju být venku, pracovat na zahradě, sledovat, jak rostou krásenky, otáčet seno, poslouchat, jak se pasou ovce, normálně spát, nebýt ve stresu, být se svou rodinou, potkávat se s lidmi, na které nemám čas, vylézt na kopec, ušít třeba sukni, sbírat podněty, číst si knížku za naší stodůlkou. V tomhle směru to pro mě byl sabatíkl, tvůrčí volno, sváteční čas. Něco jako sedmý den. Děkuju, že mi to bylo umožněno.

Iva Květonová ■

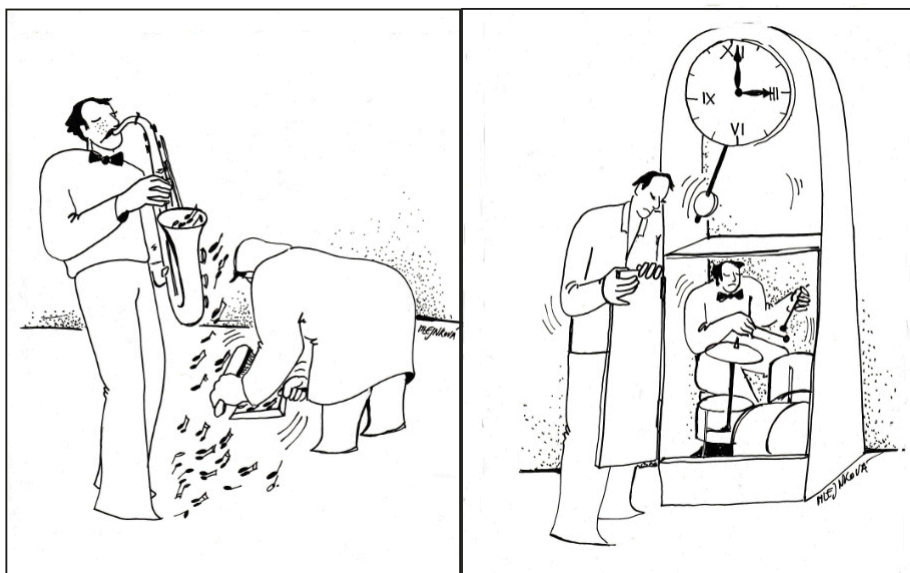
Z televize na veterinu

O výtvarnici Vlastě Mlejnkové

Vlasta Mlejnková se narodila 6. srpna 1944 v Olešnici. Na to, že to bylo uprostřed války, dostala odvážné jméno, v obci má napsáno: Vlastimila.

Když měla sotva čtyři roky, zemřela jí maminka. Má dva mladší sourozence – sestru a bratra. Tatínek byl učitelem. S jeho novou manželkou to neměla úplně snadné. Například ji sice vedla k pravidelnému chození do evangelického kostela, ale zároveň to bylo možná až příliš důsledné vedení.

Vlasta chtěla malovat. Talent zdělila po tatínkovi, ale výtvarně nadaných lidí u nich v rodině bylo víc. Třeba architekt pavilonu Morava na brněnském výstavišti Vlastislav Chroust. Na tzv. šurku (střední škola uměleckých řemesel) se dostala až na třetí pokus. Jejími spolužáky zde byli například Vlasta Švejdová, Marie Plotěná, Jan Hrubý, Václav Lamrad.

Kreslené vtipy Vlasty Mlejnkové

Vystudovala fotografii. A nastoupila do Československé televize jako střihačka, tam se seznámila se svým budoucím manželem. V roce 1965 se vdala.

Po mateřské se už do televize vracet nechtěla. Přijali ji jako kresličku a fotografku na Veterinární univerzitu. „Zkusili to se mnou.“ Fotografovala operace, dělala mikroskopické fotky, kreslila výuková schémata a ilustrovala učebnice. Za Reprodukci prasat ve velkochovech (1980) dostala s autorským týmem dokonce nakladatelskou cenu!

„Když jsem se na něco zeptala profesora Kudláče, většinou mi odpověděl: Vlasto, umíte číst?... Tak jsem furt četla.“ Na veterině zůstala dvacet šest let. Se studenty jí „bylo blaze“.

Přesto si řekla, že by ještě zkusila něco nového, a v roce 1992 nastoupila do propagačního oddělení České spořitelny, kde začínala s počítačovou grafikou. Zároveň otiskovala kreslené vtipy v novinách a je členkou České unie karikaturistů. Zúčastňuje se skupinových výstav doma i v zahraničí a po roce 1989 začala vystavovat také samostatně.

Od září můžete na Zelené faře vidět její obrázky k biblickým příběhům o Jonášovi a Ester. Jako čerstvá osmdesátnice bude zastoupena v pražské Malostranské besedě v rámci výstavy Jubilanti a nováčci ČUKu 2024.

Občas o sobě říká, že „už jí to nekreslí“, tak se můžete přesvědčit, že to není pravda...

Ondřej Macek ■

Když máte ultimátního tátu

Máme za sebou letní sezonu. Táborovou sezonu! A podzimní číslo Setkávání se mimo jiné ohlíží i za mizejícím létem. A tak jsme se za jednoho tropického brněnského podvečera setkali s velmi důležitými táborovými činiteli. K rozhovoru byl pozván Martin Jouza, hlavní vedoucí tábora YMCA na Blažkově pro mladší děti, lékař–neonatolog, pokřtěný katolík, jenž praktikuje svou víru díky ženě Aničce v Červeňáku. A Honza

Socha, řečený Op, vůdce skautu a skautek v brněnském oddílu Junáka Sedmdesátka, také student VUT a člen sboru Brno II. Martin a Honza se viděli poprvé, oba reprezentují jiné světy, ale velmi brzy se ukázalo, že mají mnoho společného. Na začátek jsme si malinko zauzlovali. Ale protože jsem jediný, kdo neprošel hlubším táborovým vzděláváním, můžu jen konstatovat, že oba dospěli k témuž výsledku, ale každý jinou cestou.

Od kolika let jezdíte na tábor?

Martin: Od dvou let. Můj táta jezdil celý život jako vedoucí na tábořiště na Křivoklátsko, které ne náhodou vlastní můj strýc. A od té doby, možná až na tři roky, trávím každé prázdniny nějaký čas na táboře. Na konci školního roku jsem vždycky odhodil aktovku a další den jsem jel na tábor. Akorát ten křivoklátský jsem roku 2014 vyměnil za Blažkov. Oba jsou ale shodou okolností ve stejném termínu, na úplném začátku prázdnin.

Jak ses vlastně k Blažkovu dostal?

Martin: Začal jsem chodit s Aničkou (*Přikrylovou*), a ta tam jezdila. V tu dobu býval hlavním vedoucím Miki Erdinger. Když pak opustil Brněnský seniorát, převzal to po něm na přechodnou dobu Ondřej Ruml. Od roku 2020 jsem hlavním vedoucím já.

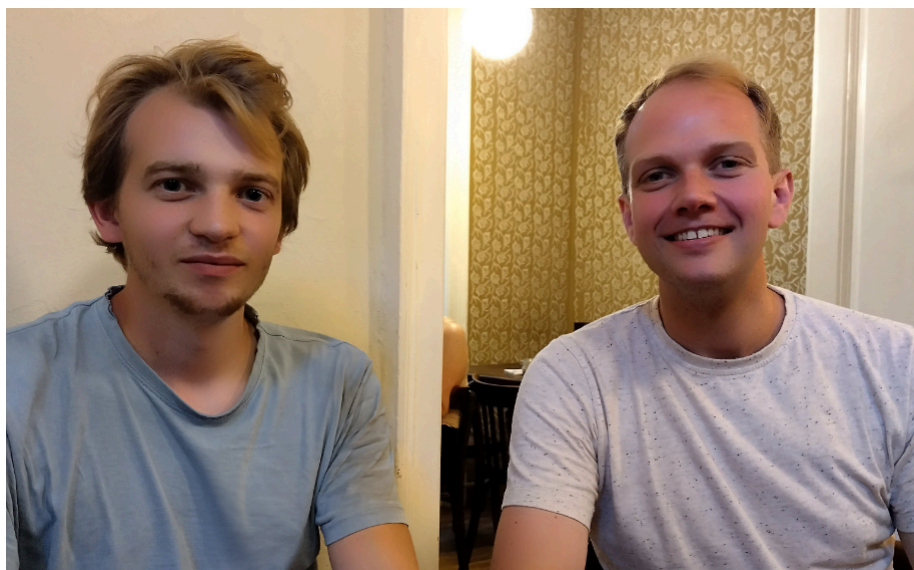
A ty, Honzo?

Honza: To bys mohla zkopírovat to, co říkal Martin! Poprvé jsem byl na táboře, když mi nebyl ani rok. A od té doby jezdím. A taky vše díky tátovi. (*Jedná se o Petra Sochu, kdyby náhodou někdo nevěděl.*)

Táta jezdí na tábory pořád, že?

Honza: Jezdí se světluškami a vlčaty na dva týdny, na třetí týden pak přejíždí za námi na náš tábor se skauty.

Martin: No jasně, já ho taky znám! Potkávám se s ním každý rok, když nám předává vozík na inventář.

Honza a Martin, táborníci od narození

A na tábor se vám vždycky chtělo jet? Neodnesli jste si z něj žádné trauma?

Martin: Ne. Jako malý jsem tam byl vždycky s tátou, nikdy se mi nestýskalo. A jezdil jsem vždycky rád.

Honza: Nikdy jsem nezažil, že bych tam už nechtěl. Naopak se bojím té chvíle, kdy jezdit přestanu.

Martin: Přesně.

A už si vyhlížíš nástupce?

Martin: Vyhlížím, ale rozhodně to nebude v následujícím roce. Teoreticky bych tam ale i pak mohl jezdit třeba jako zdravotník. Honzo, a vy máte jedno táborové místo, kam jezdíte?

Honza: Jedno máme u Horní Čermné a jedno u Jindřichova Hradce – Bednářeček.

Martin: Tam jezdí i naše holky z lelekovického skautu (*Ema a Julča Příkrylovy*)!

Když se řekne táborový vedoucí, kdo se vám vybaví jako první?

Honza: Já to mám úplně jasný, prostě táta. A to nemám jenom já: většině lidí ze Sedmdesátky se vybaví můj táta. Všichni ho zažili, každá věková kategorie ho zná. Prostě ultimátní táta.

To není možné! Vždyť otcové své syny musí, aspoň v určité životní etapě, hrozně štvát!

Honza: Ne. Nebo – občas tě rodiče štvou, ale pak si uvědomíš, že to, co ti říkají, dává smysl.

No dobře... A ty, Martine? Neříkej, že taky táta!

Martin: Já mám dvě táborové etapy. Blažkov: tam to bude Miki Erdinger. Je to můj vzor hlavního vedoucího, nějakým způsobem bych se mu chtěl rovnat. A tábor z dětství? To nebyla YMCA ani Junák, někteří vedoucí třeba před námi normálně kouřili. Vznikl před rokem 1989, to ani skauti být nemohli, fungoval asi jako podnikový tábor pro děti z Křivoklátska, a pak se z toho vyvinul ten, na který jsem jezdil. Trochu vodáctví, základy z woodcraftu. Hlavním vedoucím byl bývalý horník, bodrej chlapík, kterého jsem měl upřímně rád. Líbilo se mi, jak se k nám choval.

Co dětské lásky z tábora?

Martin: Na Blažkově jsem měl vždycky Aničku. A předtím, no, donchuan jsem teda nikdy nebyl. Tu roli měli jiní.

Honza: Jeden rok se ti někdo líbí, pak ho celý prázdniny nevidíš a další rok se ti pak líbí někdo jiný. Dětskou lásku jsem ale rozhodně neměl.

Proč si skauti dávají přezdívky?

Honza: Myslím, že základ je od indiánů, ale možná je to blbost. Nevím proč... Dává se, když se člověk něčím zapíše, i třeba blbostí, kterou udělá první den tábora. A někdy to i sedí. Nemají ji ale všichni.

Jak ses dostal k přezdívce ty?

Honza: Jako malej jsem byl Opička, pak zkráceně Op. Ale proč, to nevím.

Který bobřík zůstal vámi nedobyt?

Martin: Já jsem nikdy žádného nedělal. Možná až na Blažkově, když se jako téma dělaly Rychlé šípy.

Honza: Bobříci jsou hodně stereotypní. Pro skauty máme tzv. výzvy a odborky. Hlavní výzvy se kryjí s bobříky: mlčení, samotka a hlad. Splnil jsem jenom hlad. Zajímavý je ale třeba výsadek: večer tě se zavázanýma očima odvezou na neznámé místo a do ranního nástupu se musíš dostat do tábora. Nejextrémnější je výzva „dva dny bez ničeho“. Dva dny mimo tábor bez peněz, bez věcí. Můžeš si vybrat, jestli si vezmeš dlouhý kalhoty nebo mikinu.

Martin: Co sis vybral?

Honza: Kalhoty. Nějakou mikinu jsem pak našel ve městě v knihovně.

Ve městě?

Honza: Šel jsem do nejbližšího města, abych si obstaral jídlo. V jedné restauraci mi dali najíst, dokonce mě tam nechali přespát, a za to jsem jim vysál.

Martin: Kdo udává tyhle nové trendy?

Honza: Vymýšlejí to někde nahoře v Junáku.

Jakým typem vedoucího jste? Ten, kterého si děti okamžitě zamilují, věší se na něj? Nebo který dělá blbé vtipy? Nebo vážný, který včas zakročí proti anarchii?

Martin: Já nejsem tím, na kom visí holčičky, na to tam máme jiné. Jako hlavní vedoucí se tábor snažím držet na vtipné notě, aby byla v kolektivu vedoucích dobrá nálada. Říkám vtipy: čím blbější, tím lepší. Ale pro ty, kteří mají opravdu depku, tam máme Ivu (*Květonovou*) nebo Evičku (*Vojtíškovou*), to jsou ty rozumnější.

Honza: Taky rád dělám blbosti a srandy. S kamarádem Tedesem bavíme svými vtipy ostatní vedoucí. A třeba i do tří do rána pečeme dort. Pak ho podáváme k snídani.

Bez koho byste určitě na tábor nejeli?

Honza: Bez Tedese.

Martin: Já bez těch dvou holek.

Jaký typ dětí zrovna nemusíte?

Martin: Otravný přechytralý malý holky. Když po každé hře, akci za tebou přijdou a odříkají, co se právě dělo.

Honza: Nemám rád děti, které si na všechno stěžují: Achjo, zase výlet, achjo, zase krupičná kaše.

Martin: A taky děti, který nedojídají, protože jim to nechutná.

Ty pro ně nemáš pochopení?

Martin: My jsme dojídat museli! Ale teď jsme přece jen benevolentní, dojídáme to za ně.

Martine, oproti Honzovi připravujete tábory pro děti, které se nikdy neviděly nebo se vidí jednou za rok. Jak k tomu přistupujete?

Martin: Zhruba třicet procent dětí, které se přihlásily, známe – jsou od kamarádů nebo z kostela. Pak je tam množina dětí, které jezdí opakovaně. Takže je pouze minimum těch, které neznáme vůbec. A rozhodně tomu faktu nepřizpůsobujeme program. Už druhou sezonu si je trouláme rozdělit do skupinek předem (předtím jsme praktikovali spontánní dělení, děti si samy vybíraly skupinku, vedoucího) a je to super! A čtvrtý rok máme děti i s tělesným postižením. Na ně při realizaci programu vždycky myslíme.

Honzo, tobě by se chtělo připravovat program pro děti, které jsi v životě neviděl?

Honza: Kdybych musel, tak jo, ale nechtělo by se mi. Vyhovuje mi, že vím, které děti tam přijdou. Letos jsme měli i díky tomu náročnější hry: víme, že je zvládnou. Víme to i proto, že si po táboře děláme s dětmi zpětnou vazbu.

Zpětnou vazbu asi, Martine, nemáte, že?

Martin: Ne. Děti o táboře mluví poslední den jenom v rámci své skupinky, někteří rodiče pak napíší pozitivní e-mail.

A negativní?

Martin: Ne, maximálně to, že jejich děti mají vši.

Jak probíhá vybírání tématu celotáborové hry?

Martin: Demokraticky. Poprvé se sejdeme v únoru, pak vyplňujeme google-formulář: navrhuje témata a pak o nich hlasujeme. Zužuje se množina, a nakonec se hlasuje o dvou finalistech. Vždycky nemusí vyhrát knížka, ale pokud ano, jsme rádi, když je zpracovaná jako audio-kniha nebo jako film, ať to nemusíme číst.

Které knihy jsou v seznamu vždycky, ale zatím se nevybraly?

Martin: Alenka v říši divů a Gulliverovy cesty. Ty jsou chronické.

A co biblická témata?

Martin: Prý na Blažkově bývala, ale já jsem to nikdy nezažil.

Honza: My máme taky volbu, ale ne tak sofistikovanou. Přípravný táborový tým má hlavního vedoucího, a ten nakonec určí téma. Ale často je to něco, co se líbí všem. Jednou za šest let míváme průlet českou historií – to vyšlo zrovna na letošní tábor.

Od Sába po Havla? Tyjo...

Honza: Ne. Začínáme první světovou válkou a končíme sametovou revolucí... A až se obmění generace, to je právě po šesti letech, děláme to znovu.

Pozitivní vztah k vlasti je vlastně součástí skautského slibu.

Honza: Právě! Ty jiné roky pak máme témata podle knížek, filmů nebo si vymyslíme vlastní svět nebo příběh.

Martin: Vymyšlený příběh jsme taky měli. To bylo skvělé, taky jsem ho vymyslel já! Bylo to na způsob seriálu Byl jednou jeden život, zkoumali jsme lidské tělo. Já jakožto hlavní vedoucí jsem onemocněl, děti mnou procházely, bojovaly s bakteriemi. Vyrobili jsme si hodnověrné kulisy, velké krvinky, srdce, na hlavě jsem nosil ohromný mozek. Děti proskakovaly chlopněmi – to byla opičí dráha. Kapitán bakterií byl úspěšný,

takže jsem měl nakonec sepsi a na závěr proběhl velký boj s obrovským množstvím bakterií.

Přežils?

Martin: Jasně.

Která hra zaujme vždycky?

Martin: Taková hra není, stěžovatel si vždycky stěžuje.

Honza: U nás asi vlajkovka, pak taky hra o totem, to je z Rychlých šípů. Ty jsou nejoblíbenější.

Martin: Vlastně už vím – vodní bitva! Spoustu dětí baví, že můžou cákat na dospěláky.

Těšíte se na tábor? Nebo spíš na to, až bude po něm?

Martin: Já se strašně těším na ty lidi, na místo. A na ty děti taky. Na druhou stranu jako hlavní vedoucí mám v hlavě, aby se někomu něco nestalo, jestli nepřijede hygiena.

A přijela?

Martin: Minulý rok. *(Následují nepublikovatelné informace.)*

Honza: Na skauty jsou hygienici docela milí, vědí, že na skautském táboře nemůže být všechno dokonalé. Ale snažíme se.

Program dne asi máte na obou táborech podobný, že?

Honza: Budíček, rozcvička, snídaně, výzvy, odborky, oběd, klid, táborová hra, večeře, velký nástup, večerka...

Martin: Co zpíváte jako večerku?

Honza: Den skončil, půjdeme spát.

Martin: My taky, ale jenom vedoucí, to když už jsou děti v chatkách. Předtím společně v jídelně zpíváme Moc předivnou.

Heslem skauta je „Bud' připraven!“ Na co?

Honza: Na to, co tě může potkat. Mít nabitý telefon, mít s sebou power-banku, mít na půjčení propisku pro spolužáka, cokoliv...

Martin: Být připraven na to, co tě může potkat v životě. Na skautském táboře jsou k tomu děti vedeny.

Tábor jako příprava na život?

Martin: Náš tábor asi ne, já toto heslo v našem přístupu necítím.

Honza: My se snažíme děti připravovat na běžné věci, ukazovat jim je, učit je.

Martin: Tábor je taky diskomfort – kadibudky, chatky, u skautů bidýlko, podsady.

Honza: I když máme sprchu, jdou děti za hygienou do potoka.

Martin: Skauti jsou líp připraveni na život.

Jak to ten skaut dělá, že při sobě drží své členy od dětství po dospělost, u některých až do důchodu?

Honza: Vidíme se každý týden, držíme spolu od šesti let až třeba do osmnácti. Prožijeme spolu důležitou část života.

Martin: Oproti třeba sportovním kroužkům je výjimečný: nejde mu o medaile, neučí soutěživosti, učí hodnotám. A to je pro děti skvělé!

Honza: To je dobře řečeno – u sportu jsou různý lidi z různých sociálních bublin, ve skautu chtějí všichni pomáhat přírodě a ostatním lidem.

Martin: Otočil bych to – právě naopak, skautské hodnoty ty rozdíl stírají, jsou určující pro milionáře i chudého.

Jak se ale do skautu dostat? Je tam plno.

Honza: Ano, čekačka je dlouhá.

Martin: No to je hrozný!

Honza: Výhodu mají děti, jejichž rodiče jsou bývalí vedoucí a evangelíci. S takovými dokonce už tak nějak počítáme, takže třeba Doleželovi to mají jisté. Volněji je pak ve starších skautech, pro děti od 11 let – to když některé světlušky a vlčata vypadnou. Je ale těžší zapadnout do rozjeté skupinky. *(Pro neznalé čtenáře: oddíl světlušek a vlčat je pro nejmladší, od druhého stupně ZŠ se pak dále pokračuje v oddílu skautů a skautek, od 15 let lze být součástí roverského kmene. Oddíly mají několik*

družinek, každá má cca deset členů a dva vedoucí, tzv. rádce a podrádce.)

Skautský zákon mi tak trochu připomíná řeholní slib v kombinaci s neustálou hladinkou nějaké návykové látky (skaut je čistý v myšlenkách, slovech i skutcích, a navíc veselý myslí).

Honza: Snažím se o to, udržet si čistotu v sobě. Nedělat si těžkou hlavu z blbých vtipů, náročné situace zvládnout s humorem, aby mě jen tak ledasco nesrazilo na zem. Jeden kluk na táboře přišel skoro o všechny boty a odchodil ho jen v sandálech. Bylo to pro něj krušné, ale zvládl to s nadhledem.

Ale když se tak dlouho přemáháš, pak po návratu domů, do kruté a naprosto neromantické reality zákonitě musíš bouchnout, být naštvaný, nevrlý.

Honza: Ne

Martin: Jo, hodně se mi nechce do práce.

Lenka Dobrovolná ■

Kabutr

Jedno červnové nedělní odpoledne tam prostě byl. Seděl a koukal na mě. Nic neříkal.

Zapátral jsem v paměti, jak se s nimi asi komunikuje. „Ahoj holoubku,“ povídám. Neřekl nic ani nikam neutíkal. Možná mi nerozuměl.

„Hele, holoubku, potřebuju se ti podívat na nožičky,“ říkám a blížím se rukou k holoubkovi. Teď mi možná rozuměl, protože vstal. A koukám, že má, dokonce hned tři. Červenej, zelenej a modrej. Ještě dva, a mohl by rovnou na olympiádu.

Poučen z dřívější zkušenosti se snažím vyfotit čísla na červeném kroužku. Holoubek nespolupracuje a pochoduje před dveřmi kostela. Je ale vidět, že není ve formě, ale přesto se daří vyfotit kroužek ze všech stran.

Holoubek už zase sedí a kouká. Očividně má hlad a beztak i žízeň. Jdu se podívat, jestli náhodou v sakristii nemáme jídlo pro holoubky. To byste nevěřili, co všechno se v takové sakristii nenajde! Po chvíli nacházím balíček růžových müsli-srdíček. Alespoň se uvidí, jestli má opravdu hlad.

Měl. Ládoval se srdíčky jak zběsilej. Donesl jsem mu ještě vodu na lopatce (nic lepšího jsem nenašel) a těšilo mě, že poměrně rychle pochopil, o co jde. Očividně měl i pořádnou žízeň.

Když se nasytil, šel zhodnotit interiér předsíně kostela. Bylo vidět, že je zvyklý jak na lidi, tak na interiéry. Začal jsem tedy zkoumat fotky kroužku, abych zjistil, který chovatelský klub poštovních holubů mám kontaktovat. Ale tam, kde většinou bývají písmena CZ, se skvělo něco, co by asi mohlo být PL. To je trochu komplikace. Vím, kde hledat seznam českých chovatelských klubů, ale s polským seznamem jsem neměl zkušenosti. Nu co, snad to bude fungovat obdobně.

Vzpomněl jsem si, že na stránce Českomoravského svazu chovatelů poštovních holubů jsou odkazy na zahraniční svazy. Klikám na Polsko a dostávám se na Polski Związek Hodowców Gołębi Pocztowych. Prima. Procházím na mobilu všechny odkazy na stránce, ale seznam jednotlivých organizací nenacházím. Navíc je před kostelem fakt děsný vedro a já musím jít, tak ještě nechávám holoubkovi nějaká nadrcená srdíčka a vodu v prohlubni a pádím.

Odpoledne jsem měl pořád co dělat a na holoubka jsem pozapomněl. Stejně tam další den nebude, říkal jsem si.

Byl. Seděl a koukal. Chudáček, říkám si, je asi opravdu hodně unavený. Ale bylo vidět, že je slušně vychovaný. Lehce narůžovělý trus se nacházel povětšinou na jedné hromádce v rohu. Neměl jsem moc času, ale alespoň jsem nadrtil holoubkovi další srdíčka a zopakoval rituál s vodou v lopatce. Holoubek s vděčností pil a znovu se zašel podívat do předsíně kostela. Kámo, pomyslel jsem si, jestli tady budeš i zítra, bude to už vážný.

V úterý jdu odemknout kostel a už z dálky vidím holoubka. Mám radost, protože jsem se připravil, a vesele mu ukazuju pytlík krmení pro papoušky, který jsem zakoupil v Tescu. Nic lepšího tam žel neměli

a papoušek jako holub, beztak. Holoubek měl nejspíš stejný názor, protože se na směs zrníček přímo vrhl. Možná se mu líbilo, že součástí směsi byly kromě růžových kuliček i zelené a žluté. Přinesl jsem i lopatku, ale pak jsem si všiml, že mu nějaký dobrodinec zanechal na podestě kelímek s vodou, tak jsem naplnil čerstvou tekutinou i ten.

Usoudil jsem, že jelikož je před kostelem holoubek již třetí den, myslí to asi vážně a bylo by opravdu dobré dát někomu vědět, i když zatím nevím komu. Je čas nahlásit zalétlého holuba.

Na stránkách ČMS CHPH nahlížím do sekce Zalétlí holubi. Procházím hlášení, která tu vkládají různí lidé. Jsou tu tři základní kategorie – schopný letu, vyčerpaný a mrtvý. Kategorii bychom měli.

Po krátkém průzkumu přecházím do sekce Nahlášení holuba a píšu:

PL 22 0288 8653 – Vyčerpaný. Už tři dny sedí před Červeným kostelem v Brně. Je krotký. Má tři kroužky – červený, zelený a modrý (Bri-con 5000). Označení státu není úplně čitelné, ale pravděpodobně je to PL. Dal jsem mu nějaké müsli, co jsem měl, a vodu.

Moc si od toho neslibuju (kdo to asi čte?), takže se přesunu do Padagali, abych zchladil rozpálený mozek studeným nápojem a zkusil v klidu najít kontakt na chovatelskou organizaci.

V kuchyni všem s nadšením vykládám o našem holoubkovi. Příhoda budí zájem a já ukazuju fotky.

„To kabutr, pan Kuba, to u nás hodně, pane,“ říká Shishpal. Vysvětluju, že to není jen tak obyčejný kabutr, ale že je to poštovní kabutr. Shishpal chápe: „To u nás dřív taky, pane, ale teď už všechno e-mail.“ Upřesňuju tedy, že je to takové hobby, že chovatelé chovají hromadu kabutrů a že se s nimi pořádají závody, že mají na noze čip, že je vypustí někde daleko a že jde o to, komu kabutři dřív pípnu doma. Kluci říkají, že jasný.

Procházím znovu polské stránky Związek Hodowców Gołębi Poczтовых. Hurá, adresy korespondencyjne Oddziałów PZHGP, to bude ono. Po chvilce hledání jsem u cíle – 0288, Oddział PZHGP JASŁO, JEDLICZE. Je tam i telefonní číslo. Jdu volat.

„Cześć.“

„Hi, this is Kuba, I wanted to tell you that one of your pigeons has

been sitting outside of our church for three days already.“

„Słucham? Mówi pan po polsku?“

Ajé.

„Ehm. Tvoj golub przed náš koścól!“

Doufám, že to zní dostatečně polsky.

„Na pewno?“

Snažím se česko-polsky vysvětlit situaci a postupně chápu, že předseda oddílu prosí, jestli bych mu mohl nadiktovat celé číslo z kroužku holuba, aby zjistil, komu z chovatelů patří. Zkouším, ale číslice nám oboustranně moc nejdu. Domlouváme se tedy, že pánovi pošlu číslo přes SMS. Uf, s pomocí překladáče celou situaci vysvětluju a posílám SMS. Po chvíli přichází odpověď: „Szukam właściciela.“ Tak super! Ještě předsedu polsky ujišťuji, že se o kabutra dobře staráme, a posílám fotku.

Spokojen sám se sebou jdu vykládat příhodu kolegyním na bar a jedna číšnice povídá: „Můj přítel taky jednou našel polskýho poštovního holuba a nevěděl, komu patří, ale pak zjistil, že na zeleném kroužku je číslo na chovatele, tak mu zavolał a on si pro něho přijel.“

Číslo. Chovatele. Na. Zeleným. Kroužku?

Rychle procházím své fotky kabutrových kroužků, a vskutku, na tom zeleném jsou vyryty číslice, kterým předchází nápis tel. Že jsem si toho nevšiml! Úspěšně luštíme prvních šest číslic, ale poslední tři na fotkách čitelně nemám. Soustředil jsem se na červený kroužek, kdo měl vědět, že mám fotit zelený!

Navštěvuji tedy znovu kabutra, který trpělivě odpočívá před kostelem. Přemýšlím, proč si vybral zrovna nás a proč zrovna kostel? Ale dává mi to smysl, je to Polák.

Po chvílce přesvědčování mám s velkou pravděpodobností celé číslo a zkouším volat. Nikdo to nebere. Tak píš SMS (třeba angličtina tentokrát vyjde) a vysvětluju, že sice nevím, jestli mám správné číslo, ale že holub č. 8653 sedí od neděle před naším kostelem. Odpověď přichází poměrně rychle, ale je stručná: „Ok. Thank you for the information, if she rests she should fly home.“

Tak za prvé, čekal jsem víc nadšení. Něco jako „super, jedu do Brna! “. Ale dobře. Za druhé: she? Je pravda, že náš kabutr působil od začátku tak nějak vznešeně. Podíval jsem se na ni, jak tam důstojně trůní na schodech. Naklonila hlavu a mrkla na mě.

Tak se stalo, že Červený kostel získal na nějakou dobu svou holubičku.

Pokračování příště

Kuba Marek ■

Kalendář

Ze sborového kalendáře Brno I (2024/2025)

8. září	rodinné bohoslužby na začátek školního roku (v 10 hodin v ČK)
15. září	grilování se sborem Brno II na zahradě Blahoslavova domu
2. října	začíná kurz Alfa
5. října	ekumenická pouť (Adamov)
6. října	hudební nešpory v ČK (Tomáš David & Naive collective)
3. listopadu	díkůvzdání, skautská neděle, dobročinný jarmark
3. listopadu	hudební nešpory v ČK (Dušan Vitázek a hosté)
24. listopadu	neděle věčnosti (bohoslužebné vzpomínání na zesnulé)
1. prosince	hudební nešpory v ČK (Ars brunensis)
6.–8. prosince	pobyt s konfirmandy
10.–11. ledna	výjezdní staršovstvo
19. ledna	ekumenické bohoslužby s CB
26. ledna	přespávání s dětmi, rockové bohoslužby, rodinné a sborové odpoledne na Zelené faře
28.–29. ledna	pobyt s konfirmandy

KALENDÁŘ

30. března	výroční sborové shromáždění, postní polévka či zákusky konfirmandů, sborový rozhovor
25.–27. dubna	pobyt s konfirmandy
30. 4. – 5. 5.	návštěva z Basileje
18. května	hudební nešpory v ČK (Castello in Aria a Octopus vocalis)
25. května	výlet s nedělkou
29. května	130. výročí Betlémského kostela, Nanebevstoupení Páně, bohoslužby, I. Malý Prater
1. června	hudební nešpory v ČK (koncert v rámci 45. ročníku Brněnského varhanního festivalu)
6.–7. června	soustředění s konfirmandy
8. června	svatodušní svátky, confirmace
13.–15. června	sborový víkend na Blažkově
15. 6. – 15. 9.	Brno a jeho chrámy; výstava v ČK
22. června	konec školního roku v BK
23.–24. června	voda dorostu a exkonfirmandů
26. 7. – 2. 8.	tábor v Pusté Rybné nebo puťák
2.–9. srpna	sborová dovolená na Blažkově

Ze sborového kalendáře Brno II (podzim 2023)

18. září	rodinné bohoslužby k začátku školního roku (BD i Tišnov)
15. září	setkání členů Brno I a Brno II na zahradě Blahoslavova domu
27.–29. září	víkendový sborový pobyt (Lipka)
13. října	sborový den – oslavy 100 let Blahoslavova domu
1. prosince	1. adventní neděle, rodinné bohoslužby (BD i Tišnov)

Ze seniorátního a celocírkevního kalendáře

22. září	seniorátní neděle (Boskovice)
4.–6. října	sjezd mládeže (Svitavy)
18.–20. října	podzimní školka mládeže
8.–9. listopadu	seniorátní konfivíkend (Filipka)

9. listopadu	konvent (Brno II)
16.–18. května	jarní školka mládeže
23. května	Noc kostelů

Týden v Brně I

neděle

- 8.30** **bohoslužby v Betlémském kostele**
- 10.00** **bohoslužby v Červeném kostele** (od 15. září odcházejí děti po společném začátku do nedělký)
- 14.00** **bohoslužby na Rychmanově** (druhou a čtvrtou neděli)

pondělí

- 19.00** **zkouška pěveckého sboru Kůrovec** (vítání jsou i další zájemci o společné zpívání)

úterý

- 15.00** **modlitební setkání**
- 17.00** **biblická hodina pro dospělé** (od 1. října)

Jedná se o setkání menšího otevřeného společenství s biblickým textem. Pokoušíme se Bibli poznávat, porozumět tomu, jak se v ní myslí a mluví, a zaslechnout z jejího poselství něco do našeho života. Kromě čtení Bible, krátkého výkladu a rozhovoru o něm jsou součástí těchto shromáždění také modlitby a zpěv. Předností je možnost snadnějšího rozhovoru, sdílení vlastních otázek, pochybností i naopak toho, co nás oslovilo. Probírat budeme začátek knihy Genesis.

18.00 kurz Gama

Bude probíhat jednou měsíčně: 8. října; 12. listopadu; 10. prosince; 14. ledna; 18. února; 11. března; 8. dubna; 13. května. Četba Bible pro začátečníky i mírně pokročilé, pro nově příchozí i stávající členy sboru.

18.00 příprava pro učitele a průvodce nedělní školy

Uvidíme se jednou měsíčně: 10. září, 1. října, 5. listopadu, 17. prosince, 7. ledna, 4. února, 4. března, 1. dubna, 6. května, 3. června

středa

15.00 kavárnička

Pravidelné setkávání zejména dříve narozených. Slaví tu své narozeniny i cestují po celém světě díky fotografiím, o které se s nimi dělí ti, kteří ještě do světa vyráží. Hlavní program tvoří biblická úvaha, modlitba a píseň. Poté následuje vzájemné sdílení.

16.30 dorost

Rozhovory, přemýšlení o Bibli, zpívání, hry pro náctileté.

18.00 mládež

Bible, modlitba, rozhovory, zpívání, hry.

18.00 kurz Alfa

Začínáme 2. října. Co to vlastně znamená věřit a jak se věří? Je víra o strachu? Existuje nebe a pro koho? Dá se Bůh potkat? Žil Ježíš a o čem je vlastně jeho příběh? Jak a proč číst starověký text Bible v 21. století? Nač je modlitba – funguje? Jsme jen figurky na něčí šachovnici? Může se Bohu nadávat? Kdyby byl Bůh, nedopouštěl by zlo... Alfa je příležitost zastavit se uprostřed shonu a potkat se s těmi, kdo také potřebují přemýšlet o životě, o jeho přesahu, hledají směr, nové cesty, náhledy na své otázky. Alfa je možnost v bezpečném prostředí mluvit o víře i o pochybách. Třídít si myšlenky a snažit se je formulovat. Nechat se druhými pozvat do způsobů jejich přemýšlení i pochybování o Bohu a odcházet snad obohaceni o nové pohledy a zkušenosti.

Od ledna pak navazuje prohlubující kurz Beta.

čtvrtek

09.45 klub otevřených dveří

První a třetí čtvrtek v měsíci bude otevřeno na Zelené faře na Opletalově. Druhý a čtvrtý čtvrtek v měsíci jsou setkání v Blahoslavově domě (vzadu, v místnosti malé nedělky). Faráři si pro nás připravují biblický program. Iva s Ondřejem budou i letos pokračovat v úspěšné sérii o biblické anatomii. K duchovní stravě budeme pro občerstvení těla podávat kávu a čaj. Můžete případně přinést něco k zakousnutí na společný stůl. Pro děti bude k dispozici duplo a jiné radosti. Na Zelené faře začínáme 19. září. Přijďte si tedy užít společný čas a sdílet zážitky z léta.

13.30 setkání v Diakonii ČCE

Bývá dvakrát měsíčně. Naši faráři si chodí povídat s klienty Chráněného bydlení Ovečka.

16.30 biblická hodina pro děti

Začíná 3. října. Budeme si vyprávět příběhy z Bible, hrát hry, zpívat. Čas od času podnikneme nějaké dobrodružství. Bude to fajn. Od ledna se budeme setkávat společně s dětmi ze sboru Brno II ve stejný čas, avšak v Blahoslavově domě.

16.30 příprava ke konfirmaci

Začíná 3. října a bude společná s konfirmandy z Brna II. Během přípravy budeme přemýšlet nad tím, čemu věříme, nad čím máme pochybnosti, co je pro nás důležité. Bude dost prostoru pro otázky i hledání odpovědí. Pojedeme na víkendová soustředění.

18.30 Čtvrtek!

Bude 3. října; 7. listopadu; 5. prosince; 16. ledna; 6. února; 6. března; 3. dubna; 22. května. Setkání nad tématy z různých oblastí života, vědy, kultury, ale také společné čtení Bible, zpívání, modlitby, poznávání se. Přijít může kdokoli – zastavit se, potkat se s dalšími věřícími, mluvit o životě, diskutovat, jak jde křesťanská víra dnes žít.

18.30 schůze staršovstva

Proběhne 12. září; 17. října; 14. listopadu; 12. prosince; 10.–11. ledna, 20. února; 13. března; 10. dubna; 15. května; 12. června. Směřujte své podněty, reflexe, radosti.

YESLE

Jsou krátké bohoslužby, takové duchovní krmítko, každé druhé pondělí v měsíci (od října do konce května) v 19 hodin v Betlémském kostele na Pellicově. Zajišťuje je seniorátní mládež. Dá se po nich zůstat a povídat o všem možném. YESle jsou příležitost pro ty, kteří se chtějí na začátku pracovního týdne na chvíli zastavit a dočerpat. Pro ty, kteří se z různých důvodů nedostali na bohoslužby v neděli. A taky třeba pro ty, kteří hledají trošku alternativní nebo bezbariérové setkání. Jste srdečně zváni.

Týden v Brně II

neděle

9.00 bohoslužby v Blahoslavově domě (s nedělkou pro mladší a starší děti) Po bohoslužbách jsou všichni srdečně zváni k posezení u kávy do Losova sálu.

10.30 bohoslužby v Tišnově (Modlitebna CASD, Procházkova 427)

pondělí

18.30 schůze staršovstva (každé druhé pondělí v měsíci, první bude 9. září)

úterý

8.30 Dvojka – dětský klub (od 24. září)

15.30 setkání dětí v Tišnově (od 10. září ob týden)

Budeme si připomínat příběhy z Nového zákona. Zpíváme s kytarou, modlíme se, kreslíme, hrajeme hry.

17.00 biblická hodina v Tišnově (od 10. září ob týden)

Budeme pokračovat ve čtení Epištoly Římanům.

17.00 pěvecký sbor Godháj (od poloviny září) v Losově sále

19.00 setkání střední generace (od 10. září)

Každé úterý s jiným vedoucím programů, k různým tématům, k rozhovoru o teologii, historii, kultuře, společenských otázkách. Pro účastníky ve věku od 19 do 89 let.

středa

8.30 Dvojka – dětský klub (od 18. září)

18.00 biblická hodina (od 25. září každá poslední středa v měsíci)

Budeme pokračovat ve čtení Epištoly Římanům.

19.00 modlitební setkání (od 25. září každá poslední středa v měsíci)

V malém kruhu se takto setkáváme alespoň jednou za měsíc ke společným modlitbám: k přímlovám za lidi v nouzi, k liturgiím komunity Iona, k písním z Taizé.

čtvrtek

9.45 rodičovský klub (v září bude 12. a 26. září)

První a třetí čtvrtek v měsíci bude otevřeno na Zelené faře na Opletalově ulici. Druhý a čtvrtý čtvrtek v Blahoslavově domě v prostorách malé nedělnky. Program připravují faráři Iva s Ondřejem, viz týdenní program Brno I.

14.30 kavárnička (od 12. září, dál obvykle 1. a 3. čtvrtek)

Pokračujeme v našich setkáních, ke kterým zveme i další zájemce o účast. Programy k různým tématům bude i nadále připravovat sestra farářka Řezníčková a bratr Petr Socha.

16.00 setkání dětí (od 12. září)

Budeme si připomínat příběhy z Nového zákona. Zpíváme s kytarou, modlíme se, kreslíme, hrajeme hry.

16.30 konfirmační příprava (od 3. října)

Konfirmandi z našeho sboru, procházející prvním i druhým rokem, se připojí ke konfirmační přípravě ve sboru Brno I na Zelené faře.

18.00 mládež (začíná se podle domluvy)

sobota

9.30 služby Boží na Kociánce (od 7. září ob týden)

Farářská komise z Brna II při rozhovoru s Marošem Elperynem

List sborů Českobratrské církve evangelické v Brně I a Brně II. Vychází čtyřikrát ročně, uzávěrka příštího čísla je 30. listopadu 2024. Určeno nejen pro všechny členy obou sborů, k dispozici v tištěné verzi za doporučenou cenu 80 Kč, zdarma pak ve verzi elektronické. O její zaslání lze požádat e-mailem na uvedené sborové elektronické adresy.

Odpovědná redaktorka Lenka Dobrovolná
(lendobrovolna@seznam.cz). Na uvedenou adresu můžete zasílat své příspěvky.

Grafická úprava Jitka Jirásková. Plakát pro děti je z dílny Ivy Tůmové, presbyterský komiks je od Petra Dobrovolného. Fotografie laskavě poskytli Ondřej Macek, Iva Květonová, Benfoto, Kuba Marek, Adam Gajdoš, Dan Doubrava, Jana a Marie ad. Jazykovou korekturu provedli Klára, Katy a Roy Douškoví. Děkuje všem přispěvatelům za jejich články.

Registrace MK ČR E12109

Kontakty: FS ČCE Brno I, Opletalova 6, web:
cervenykostel.cz; e-mail: sbor@cervenykostel.cz
farář: Ondřej Macek (tel. 739 244 754)
a Iva Květonová (tel. 734 857 003)
FS ČCE Brno II, Lidická 79, web: blahoslavak.cz
e-mail: sbor@blahoslavak.cz;
farář: Martin Horák (tel. 605 437 376)